

Adventes Vēstis

2021
SEPTEMBRIS
308

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

JAUNS SĀKUMS

UN SVĒTĪGS NOSLĒGUMS

KĀ PĀRDZĪVOT PANDĒMIJAS LAIKU JĒGPILNI?

1844. GADS. ADVENTES KUSTĪBA UN TIESAS LAIKS

Jauniešiem:
**Mīlošā Dieva
paspārnē**

Bērniem:
Sirds gudrība

Saturs:

- 04** LATVIJAS ZIŅAS
Eita un darīt par mācekļiem...
- 05** VĀRDS LASĪTĀJAM
Kā pārdzīvot pandēmijas laiku jēgpilni?
- 06** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Laika piepildījums
- 09** AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Interpretācijas jautājums
- 10** DZĪVESSTĀSTI
Deiņas vēstules. Sestā vēstule
- 11** VALODAS STŪRĪTIS
Lai tev patīk manas mutes valoda
- 12** TĒMA
Jauns sākums un svētīgs noslēgums
- 16** MŪSU VĒSTS
1844. gads. Adventes kustība un tiesas laiks
- 22** PA BĪBELES LAPPUSĒM
Kad Dievs runā pats par Sevi. 3. daļa
- 23** VESELĪBA
SELĒNS – dzīvībai svarīgs mikroelements
- 24** JAUNIEŠIEM
Milošā Dieva paspārnē
- 26** BĒRNIEM
Sirds gudrība

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Vineta KRAULIŅA,
Vilnis LATGALIS, Mārīte LIPSKA,
Andris PEŠELIS, Ance ZELČA

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt
adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Laiks, kad vakari kļūst vēsāki, mežā zied virši, sārtojas pīlādži un uzzied gladiolas, man nez kāpēc vienmēr izraisa smeldzi. Varbūt tāpēc, ka ir noslēdzies kāds posms un sākas jauns? Nezinu, vai to izjūt tie no jums, kuriem bērni sen jau skolas gaitas beiguši. Varbūt jaunais sākums sajūtam vien skolēnu vecākiem un, protams, tiem, kuri mācās paši?

Domājot par mācīšanos draudzes kontekstā, prātā nāk divu veidu izglītība: teorētiskā – Dieva Vārda studijas un praktiskā – liecināšana, kas ir daļa no misijas. Praviēšu Gara vārdi arī runā par divu veidu izglītību: “Uzdevums, kuru Kristus deva mācekļiem tieši pirms pacelšanās Debesīs, skan: “Tāpēc eita un darīt par mācekļiem visas tautas, tās kristidami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” “Es nelūdzu par šiem vien, bet arī par tiem, kas caur viņu vārdu uz Mani ticēs.” Šis uzdevums aizsniedz tos, kas ticēs Jēzus Vārdam caur Viņa mācekļiem. Un visiem, kurus Dievs aicinājis par Saviem sūtņiem, vajadzētu mācīties praktiskās dievbijības mācības, kuras Kristus viņiem devis Savā Vārdā, un mācīt tās tālāk ļaudīm.” (E. Vaita. “Liecības draudzei” 4. sēj., 401. lpp.) Nevaram mācīt, ja neesam iemācījušies paši, nevaram ne mācīt, ne iemācīties, ja mums nav piedzīvojumu ar Dievu, ja neesam izdzīvojuši Viņa klātbūtni un Viņa pasniegtās dzīves un rakstura slīpēšanas mācību stundas.

Par visām šīm lietām vēsta žurnāla numurs, kuru turat savās rokās. Tajā stāstīts gan par misijas darbu Kuldīgā – šo rakstu atradīsiet rubrikā “Latvijas ziņas”, gan arī par teorētiskajām un praktiskajām studijām Misijas skolā – uz skolas pirmo “iesaukumu” atskatās septembra tēmas raksts “Jauns sākums un svētīgs noslēgums”. Tepat ikvienam ir iespēja mācīties arī pašam, Ērika Galenieka raksta turpinājumā izzinot, ko Dievs Savā Vārdā atklāj pats par Sevi. Sadaļa Vārds mācītājam mudina pārdomāt savu misiju īstajā vietā un laikā, bet Aktuālais jautājums meklē atbildi uz to, kuram ir tiesības interpretēt Bibli.

Rubrikā Jauniešiem jūs gaida turpinājums intervijai ar Janu Jansonī, bet Bērnu lappusītē – brīnumjauks stāsts par sirds gudrību.

Lai ikvienam no jums šis laiks piepildīts ar Dieva žēlastību un vēlmi nepārtraukti apgūt to, ko māca ceļš kopā ar mūsu Radītāju, Pestītāju, Tēvu un Draugu!

Anitra Roze, AV galvenā redaktore

Ir sācies jaunais mācību gads – sācies cerīgi, ar iespēju atkal satikt skolas un studiju biedrus klātienē. Mediķi gan cenšas piebremzēt pārlietu lielu optimismu šajā jomā, atgādinot, ka droši vien drīzumā būs jāatgriežas pie vecajiem ierobežojumiem un jau pazīstamajām “ekrānmācībām”.

Uzsākot jaunu posmu dzīvē, ir būtiski atcerēties un neaizmirst to, ko esam apguvuši iepriekš. Uz brīdi palūkosimies uz sevi no malas, mēģinot atbildēt uz dažiem jautājumiem! Kāds ir bijis iepriekšējais gads manā dzīvē? Ko esmu iemācījies un apguvis šajā laikā? Vai esmu pieaudzis arī garīgi? Vai augusi mana interese par Dieva Vārdu un vai esmu sācis tam vairāk uzticēties? Kādi ir bijuši mani spilgtākie piedzīvojumi ar Dievu?

Šajā nepierastajā situācijā jeb “jaunajā normalitātē” (*New normal*) mums visiem ir jāturpina mācīties un pieaugt arī garīgajā jomā, tāpēc vēlos atgādināt dažas lietas, kas varētu palīdzēt.

1. Atcerieties, kā Dievs jūs ir vadījis pagātnē, un uzticieties Viņam pilnībā arī jaunajos apstākļos.

2. Atcerieties un atkārtojiet Dieva apsolījumus, attiecinot tos tieši uz sevi.

3. Lūdziet Dievam gudrību un Svētā Gara vadību katru dienu.

4. Pievērsiet īpašu uzmanību Bībeles pravietojumiem un tam, kā tie piepildās.

5. Izmantojiet apustuļa Pāvila ieteikumu: “Lūdziet bez mītešanās Dievu” jeb esiet pastāvīgi lūgšanās.

6. “Par visu esiet pateicīgi” jeb esiet pateicīgi visos apstākļos.

7. Paturiet prātā, ka mācīšanās ir process, kas turpināsies arī visā mūžībā.

Pāvils atgādina, lai neaizmirstam: mēs esam ceļā, kurš ved pretī mērķim – “goda balvai – Dieva Debesu aicinājumam Kristū Jēzū.” (Fil. 3:14)

Un noslēgumā iedvesmojošs fragments no Elenas Vaitas vēstules dēlam:

“Kaut, uzsākot jauno gadu, tu sirsnīgi apņemtos iet uz priekšu un uz augšu! Lai visa tava dzīve kļūst skaidrāka un cēlāka par to, kāda tā ir bijusi līdz šim! Spraud sev par mērķi nevis apmierināt savas intereses un savus priekus, bet virzīt uz priekšu sava Glābēja darbu. Nepaliec tādā stāvoklī, kur tev pašam vienmēr ir vajadzīga palīdzība un kur citiem jā rūpējas, lai tu nenokļūtu no šaurā ceļa. Tu vari būt stiprs un uz citiem atstāt svētījošu iespaidu. Tu vari nostāties tā, ka tavā dvēselē pamodīsies vēlēšanās darīt citiem labu, iepriecināt noskumušos, stiprināt vājos un izmantot katru izdevību nodot liecību par Kristu. Spraud sev par mērķi paaugstināt Dievu visās lietās, visur un vienmēr.” (“Liecības draudzei” 2. sēj., 262. lpp.)

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

EITA UN DARAIT PAR MĀCEKĻIEM...

Kad Dieva Gars aicina, Viņš mēdz būt ļoti neatlaidīgs. Jūs noteikti to zināt. Viņš atkal un atkal runā tavā prātā, un liekas, ka nekur nav miera no Viņa – lai kur tu pagriezies, Viņš visur ir priekšā.

Arī man tā bija. Tāpēc sāku pārdomāt un lūgt. Kungs skubināja: “Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas.” (Mt. 28:19)

Ļoti drīz Kungs parādīja citus brāļus un māsas, kas piedzīvoja to pašu. Pārdomājot visu, kas šodien notiek ap mums, un kopīgi lūdzot, arvien vairāk nostiprinājās doma, ka atlikt vairs nevar. Ir pēdējais laiks nest Dieva mīlestības vēsti cilvēkiem.

Mūsu draudzē Kuldīgā dievkalpojumi nenotika, tāpēc darbu iesākām sestdienās. Pētījām, pārrunājām sabatskolas tematus, paēdām pusdienas un devāmies ielās ar grāmatām. Lūdzām arī pēc metodēm, kā šo darbu darīt labāk, pilnvērtīgāk.

Reiz mana meita teica, ka Rīgā ir māsas, kas kolportāžas darbā iziet, prezentējot izdevniecības “Patmos” grāmatas. Pārdomājot šo ideju, secinājām, ka arī tā var uzrunāt cilvēkus. Lūdzām Dievu un turpinājām iet uz priekšu. Ar Viņa palīdzību saņēmām Kuldīgas pašvaldības atļauju piedāvāt cilvēkiem garīga satura grāmatas pie galdiņiem Kuldīgas gājēju ielā. Šo iespējamo darbību saskaņojām arī ar izdevniecības “Patmos” vadītāju Anitru Rozi. Viņa bija priecīga par šādu ideju un labprāt to atbalstīja.

Nu jau Kuldīgā pie galdiņiem garīgas grāmatas esam piedāvājuši četras reizes, vienu piektdienu izgājām arī Saldus tirgū. Jāsaka viens: Dievs svētī šo darbu! Šajās piecās reizēs tika izdalītas vairāk nekā 680 grāmatas. Kuldīga ir tūristu iecienīta pilsēta, esam satikuši daudz jauku cilvēku arī no citām pilsētām, kuri ir priecīgi un pateicīgi iegūt šīs vērtīgās grāmatas, notikušas daudzas saturīgas sarunas.

Grāmatas interesentiem piedāvājam bez maksas. Darbu iesākot, dalījām Kuldīgas draudzes grāmatas. Šobrīd, lai grāmatas varētu iegādāties Grāmatu centrā, ziedo paši brāļi un māsas. Esam pateicīgi Kungam, kas atver sirdis un aicina iesaistīties. Arī grāmatu saņēmēji mūs atbalsta ar saviem ziedojumiem, un tā darbs var turpināties.

Darbs iesākās no trim mūsu māsām, kuras nāca no dažādām draudzēm. Šodien mūsu komandā jau ir astoņi cilvēki, un es ticu, ka Kungs aicinās vēl daudzus celties un iziet nest cilvēkiem šo mīlestības vēsti par glābšanu.

Gribu lūgt ikkatru aizlūgt par šo darbu! Dievam vēl ir daudzas dvēseles šai pasaulē, kuras jāsatiek, jāuzrunā, lai katrs, kas vien vēlas, varētu iegūt pestīšanu.

Kungs aizvien skubina: “Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas.” (Mt. 28:19)

Gaida Malaņina, Kuldīgas draudze

KĀ PĀRDZĪVOT PANDĒMIJAS LAIKU JĒGPILNI?

Katram no mums šie divi gadi ir pagājuši savādāk. Bet mums visiem ir kas kopīgs – šis laiks ir nesis daudz jauna, nebijuša, *stresaina* katram savā veidā. Kādam iemesls bija darbs, kuru varbūt pat nācās zaudēt. Kādam darbs bija jāturpina attālināti, apvienojot to ar bērnu pieskatīšanu un skološanu. Kādam tas radija stresu, jo nevarēja tikt ar tuviniekiem un draugiem kā iepriekš. Vēl kādam izpalika plānotais ceļojums, un varbūt pat tika zaudētas finanses, kas bija ieguldītas šajā ceļojumā. Patiesībā varianti ir ļoti daudz un dažādi.

Bet, pārdomājot visu piedzīvoto, es personīgi saprotu, ka šo laiku var un vajag izdzīvot un piedzīvot jēgpilni, tā teikt – pilnasinīgi, neliekot visas cerības tikai uz saulaino nākotni.

Ja pirmajā *Covid* vilnī tas vēl šķita kā ļauns joks un likās, ka tas nevar būt tik nopietni, tad otrajā vilnī daudz kas sāka rādīties jau drūmākās krāsās. Tuvojoties rudenim, kad, ļoti iespējams, mēs saskarsimies ar jauniem ierobežojumiem vai atsāksim ievērot iepriekšējos, piedāvāju iepazīties ar mazo veselā saprāta saglabāšanas sarakstiņu. Man tas palīdz uz dzīvi skatīties pozitīvāk. Ceru, ka arī jums. Tātad:

- mēs šobrīd nevaram plānot lielas lietas un tālu uz priekšu, tāpēc varam piedzīvot patiesu prieku, plānojot mazāku laika periodu, bet detalizētāk, iekļaujot tajā arī jauku atpūtu – piemēram, nedēļas griezumā – tā teikt, zāģa asināšanu, lai jaunajā darba nedēļā ir motivācija atkal celties, iet un darīt;

- kamēr ir iespēja, apciemo savus mīļos “dzīvajā”, atceries arī par draugiem! Dievs mūs ir radījis kā sociālas būtnes. Visai iespējams, ka jau drīz ikdiena atkal būs tikšanās “caur ekrānu”;

- nešķandējies par to, ko nevari mainīt, jo tas neliecina par Tevi kā

personību neko labu. Atceries, ka ir lietas, kuras Tu nevari ietekmēt, un ir lietas, kuras vari ietekmēt, tad nu atloki piedurknes un dari to, kas ir Tavā tiešajā ietekmes lokā;

- nevaino citus par savām likstām, uzņemies atbildību! Cilvēks nekļūst gudrāks ar gadiem, bet gan tad, kad uzņemas atbildību par savu dzīvi un izvēlēm;

- izvēlies vairāk pastaigu dabā vai pa pilsētu tā vietā, lai vizinātos auto vai sabiedriskajā transportā. Kustības nav bonuss, tā ir nepieciešamība;

- kad Tu pēdējo reizi lasīji ko saturīgu? Galva Tev ir dota ne tikai, lai būtu vieta, kur atrasties cepurei. Smadzenēm tāpat kā muskuļiem patīk, ka tās trenē. Izvēlies kādu tēmu, par kuru nekad iepriekš neesi lasījis, un Tu būsi pārsteigts, cik maz vēl zini;

**Ja vari paveikt
kādu labu lietu šodien,
tad neatliec to uz rītdienu,
jo rītdien tas var būt
jau aizliegts!**

- neskaties video par sazvērestības teorijām, jo cik liels ir procents, ka informācija ir patiesa un autentiska? Nepretendē uz visu zinošā cilvēka statusu. Un vēl – nesūti šos video un materiālus saviem *WhatsApp* adresātiem, ja tie nav “parakstījušies uz šiem jaunumiem” vai personīgi lūguši, lai sūti šo informāciju. Ja Tev savs laiks nav dārgs, tad cieni cita laiku! Arī nederīgas ziņas izdzēšana prasa sekundes, kuras nekad vairs nav atgūstamas. Laiks ir dāvana. Bez tam – biedēšana cilvēkam vēl nekad nav palīdzējusi konstruktīvi risināt

dzīves situācijas, bailes demotivē;

- cilvēks nevar vienlaicīgi domāt par divām lietām. Pamēģini! Tas nav iespējams. Vadi savas domas. Izvēlies domāt par visu, kas ir labs. Te lieti noder pateicības praktizēšana. Katru dienu pieraksti 3 līdz 5 lietas, par kurām esi pateicīgs. Šo metodi lieto pat karavīri, kas izgājuši cauri kara ellei. Jo vairāk pateicies, jo vairāk ieraugi, par ko pateikties;

- nevari aizbraukt ceļojumā uz Ēģipti? Tad apskati Latvijas karti. Kur vēl neesi bijis? Sēdies un brauc. Latvija ir tik skaista un vēl tik neatklāta;

- sarunās ar līdzcilvēkiem atceries, ka diskusija bez cieņas diezgan ātri pārvēršas par cīņu;

- dzīve nav tikai mērķa sasniegšana. Arī iešana un mērķi jeb process ir jāizbauda un jāpiedzīvo. Atkarībā no Tavām vērtībām atceries, ka katras dienas mazās lietas arī ir tā vērtas, lai tās izbaudītu;

- gudri līderi mēdz pat paildzināt krīzes periodu, jo tas ir laiks, kad cilvēki ir elastīgāki, lai veidotu jaunus ieradumus un redzējumu. Krīze ir iespēja;

- ja Tev šķiet, ka ir pavisam slikti, tad atrodi kādu, kuram vari palīdzēt. Tas ir dziedinoši un terapeitiski, kā arī palīdz novērst domas no sevis kā “nabadziņa”, kuram klājas sliktāk par visiem. Neesi upuris, esi tas, kurš maina vēsturi – gan ikdienas gaitās, gan līdzcilvēku dzīvē;

- un visbeidzot – ja vari paveikt kādu labu lietu šodien, tad neatliec to uz rītdienu, jo rītdien tas var būt jau aizliegts!

Mēs dzīvojam aizdotā laikā. Tā ir žēlastība, ko piedzīvojam. Pamēģini izaicināt sevi un, ejot ikdienas gaitās, piedomā, vai pasaule pēc manis kļūst par labāku vietu, kur dzīvot. Arī šajā trauksmainajā laikā.

Elīna Ģipsle

LAIKA PIEPILDĪJUMS

Māris Debners – mācītājs,
neklāties Bībeles
studiju vadītājs
(www.bibellesstudijas.lv)

“Nepieminiēt bijušo un nedomājiēt par pagājušo. Redzi, es visu darīšu jaunu, jau tagad tas raisās, vai vēl neapjēdzat – es sataisišu tukšnesī ceļu un tukšatnē upes.” (Jes. 43:18–19, LJT)

Mēs, cilvēki, esam tik dažādi! Daļa no mums velta savus spēkus, lai uzturētu ierasto (“pareizo”) lietu kārtību. Vienmēr ir bijis šādi, tāpēc arī turpmāk jābūt šādi. Aizvien mēs tā esam darījuši, tāpēc mums arī turpmāk jādara tā. Citiem domu gājiens un enerģijas izlietojums vērsts citā virzienā, viņi sapņo par pārmaiņām, kas, viņuprāt, nestu ko labāku par esošo lietu kārtību. Līdz šim ir bijis tā, bet turpmāk būs citādi. Nereti šo atšķirīgo pasaules skatījumu starpā rodas spriedze, pat skaļi konflikti, jo abās pusēs gadās ekstrēmisti, kuri vai nu nonicina visu ierasto, vai noliedz jebkādas pārmaiņas.

Ja domājam par Dievu, kāds Viņš atklāts Bībelē, – kuru no grupām Viņš atbalstītu vai kurā no šīm grupām Viņš labāk iederētos? Šķiet, ka par 100% ne vienā, ne otrā. Ir lietas, par kurām Kungs saka – tā bija no iesākuma un tā būs vienmēr. Tāpat ir lietas, kuras Viņš vēlas mainīt un iesaka to arī mums. Kopumā ņemot, iespējams, pēdējo lietu, to, kuras Kungs sapņo mainīt, ir vairāk par pirmajām.

Reiz dzīvoja cilvēks, kuram bija sapnis. Nevis sapnis miegā, bet sapnis nomodā. Līdz cilvēki viņu izsmēja, jo viņa sapnis bija pilnīgi neprātīgs. Viņš bija ieņēmis galvā, ka kādudien automašīnas varētu aizstāt zirgus un kļūt par galveno transporta

līdzekli. Šo cilvēku sauca Aleksandrs Vintons. 19. gadsimta nogalē viņš bija kuģu mehānikas inženieris un arī velosipēdu ražotājs un tirgotājs. Vēlāk A. Vintons stāstīja, ka visskarbāk viņu kritizējis baņķieris, no kura bija atkarīgs A. Vintona projektu finansējums. Baņķieris viņam silti ieteicis beigt runāt par trakajām idejām attiecībā uz automašīnām. Tomēr Vintons nebeidza.

Jau pēc dažiem gadiem Vintons bija viens no pirmajiem veiksmīgajiem automobiļu ražotājiem un arī sacīkšu braucējiem. 1903. gadā viņa rūpnīca sāka ražot automobiļus sērijveidā. Šodien ir grūti iedomāties, ka kāds jebkad varēja apšaubīt automobiļu nozīmīgumu, bet tajās dienās tā bija. Par laimi, Vintons un arī vairāki citi viņa laikabiedri nepārtrauca uzskatīt, ka “bezzirga kariete” ir iespējama.

Ap to pašu laiku dzīvoja divi brāļi, kuriem arī bija sapnis. Arī viņi bija velosipēdu ražotāji un tirgotāji, bet viņu sapnis bija augstāks, viņu sapnis bija lidot pa gaisu (gaisā pasisti!). Brāļus sauca Vilbērs un Orvils Raiti.

Viņu tēvs, krietns un dievbijīgs garīdznieks Miltons Raitis, pasludināja, ka cilvēki nekad nelidos, jo lidošana domāta tikai eņģeļiem. Arī daudzi tā laika zinātnes un tehnikas aprindās izsmēja brāļu eksperimentus. Tomēr 1903. gadā Orvils un Vilbērs Raiti kļuva par pirmajiem, kas veica lidojumu ar pašu konstruētu, motora dzītu un pilotējamu lidmašīnu. Dzimtajā Amerikā viņu veikumu joprojām izsmēja un ignorēja, uzskatot, ka tam nav nekādas praktiskas nozīmes,

ka tas ir tikai cirka cienīgs triks, bet ne jau perspektīvs pārvietošanās līdzeklis. Tad brāļi devās uz Franciju, kur viņus uzņēma labvēlīgāk. Viņu sapnis piepildījās. Viņi spēja ne tikai lidot paši, bet arī izgatavot lidmašīnas pasūtītājiem.

Tie ir tikai divi piemēri no ļoti daudziem. Katrā nozarē ir bijuši cilvēki, kas spējuši domāt un redzēt tālāk par frāzi “mēs vienmēr esam darījuši tā”. Un viņi ir ienesuši pasaulē milzu pārmaiņas.

Bet kāpēc tieši viņi? Tā nav godīgi, tu taču arī gribētu uzbūvēt pirmo lidmašīnu. Kāpēc brāļi Raiti, bet ne tu? Jā, kāpēc gan?

Tam vajadzīgas divas sastāvdaļas. Vajadzīgs cilvēks vai cilvēki, kas atbilst konkrētajam uzdevumam. Aizrautīgi, talantīgi, asu prātu, drosmīgi. Tādi bija Raiti. Tāds bija Vintons.

Īpašo ķērienu uz vienu vai otru lietu cilvēkos ieliek pats Dievs. Bībelē ir tādas norādes, piemēram, 2. Moz. 36:2 “Tad Mozus sauca Becalēlu un Āholiābu, un visus vīrus, kam gudra sirds, kam Kungs devis prasmī, ikvienu, ko sirds mudinājusi ķerties klāt darbam un darīt.” (LJT)

Bet ar gudru sirdi, prasmī un aizrautību vien nepietiek. Vēl svarīgs ir laiks. Īstais laiks, kurā piedzimt, kurā būt. Jo situācijai jānobriest. Raiti un Vintons nesāka no nulles tukšā vietā. Pirms viņiem no paaudzes paaudzē bija veikti atklājumi, aprēķini, uzkrātas teorētiskas un praktiskas zināšanas. Sākot varbūt ar seno šumeru izgudroto riteni un rēķināšanas sistēmu un babiloniešu veidotajiem trigonometrijas

Aleksandrs Vintons

Vilbērs un Orvils Raiti

pamatiem. Metalurģija, mehānika, aerodinamika un daudz, daudz kas cits bija attīstījies no paaudzes paaudzē, soli pa solim. Un tad nāca šie vīri – īstie cilvēki īstajā laikā.

Šīs abas lietas – īstais cilvēks un īstais laiks. Tu diemžēl neesi īstajā laikā, lai būvētu pirmo lidmašīnu, bet tu varbūt esi īstajā laikā, lai veiktu ko citu svarīgu šim brīdim vai kādām varenām pārmaiņām nākotnē? Vai tev ir sapnis, ko ļoti alksti piepildīt?

Bībele atklāj, ka arī mūsu Dievam ir sapnis. Vēl nepiepildīts sapnis. To Raksti atgādina atkal un atkal, lai mēs to labi zinātu un iegaumētu. Piemēram, šeit: “Es esmu Kungs, un

nav cita Dieva bez manis, taisns un glābējs Dievs – nav cita Dieva bez manis! Pievērsieties man, un jūs būsiē glābti, jūs, kas visās zemes malās, jo es esmu Dievs un nav cita!” (Jes. 45:20–22, LJT)

Mūsu Dieva sapnis ir glābt. Lai Viņa bērni Viņu no jauna iepazītu, atzītu par savu Tēvu, atgrieztos mājās. Lai beigtos netaisnība, vardarbība, slimības, sāpes. Tāds ir Dieva sapnis.

“Bet, kad Jānis bija apcietināts, Jēzus atnāca uz Galileju un sludināja evaņģēliju, sacīdams: “Laiks ir piepildīts, un Dieva valstība ir klāt. Atgriezieties no grēkiem un ticiet evaņģēlijam!”” (Marka 1:14–15, LJT)

Laiks ir piepildīts. Ne tikai tādā nozīmē, ka senajos pravietojumos noteiktais laiks sprādis pagājis, ne tikai tādā nozīmē, ka pienācis nozīmētais kalendāra datums, bet arī tādā nozīmē, ka situācija pasaulē ir nobriedusi. Jēzus ienāca pasaulē kā īstā persona īstajā laikā.

Kādā ziņā situācija nobriedusi? Tur daudz ko varētu atrast, atskatoties vēsturē. Pamanāmākās lietas ir, piemēram, valoda un rakstība kopēja milzu teritorijai, lielai daļai tā laika pasaules. Slavenie romiešu ceļi. Un ne mazāk slavenais *Pax romana* jeb romiešu miers. Tas viss un vēl citi faktori nodrošināja

Brāļi Raiti un pirmā lidmašīna.

Vintona bezzirga kariete

tam laikam neparasti ātru ceļošanu un informācijas apmaiņu, kas nepieciešama, lai glābējs un glābšana nepaliktu tikai kādā nošķirtā pasaules stūrī.

Īstais laiks un īstais cilvēks, lai Dieva lielais sapnis piepildītos. Bet mēs zinām, ka toreiz tas piepildījās tikai daļēji. To mēs saucam par Jēzus pirmo atnākšanu. Viņš atklāja cilvēkiem Tēva mīlošo raksturu. Viņš atklāja Tēva vēlēšanos glābt Savus bērnus un sagaidīt tos atpakaļ pie Sevis. Visos iespējamajos veidos Viņš līdzdalīja Tēva aicinājumu atgriezties. Viņš atdeva Sevi, Savu dzīvi, Savu dzīvību, lai šis lielais sapnis varētu īstenoties.

Tomēr mūsu Kunga sapnis joprojām nav līdz galam piepildījies.

Lieli sapņi prasa laiku. (Tas attiecas arī uz mūsu sapņiem.) Ja Kunga sapnis būtu sodīt, iznīcināt grēciniekus, Viņš to izdarītu vienā mirklī. Bet glābšana ir tāds sapnis, ko pat Debesu Dievs nevar piepildīt ātri. Bībele atklāj, ka Jēzum ir jānāk uz mūsu pasauli vēl otrreiz. Kad beidzot Viņš to darīs? Precīzi tad, kad laiks būs piepildījies. Tad, kad situācija būs nobriedusi. Viņš arī otrreiz būs istā persona istajā laikā.

Laiks, kad viena vai otra lieta notiek, rada milzu atšķirību. Iztēlojies, piemēram, pasaulplašu Covid pandēmiju, teiksim, pirms gadiem 30–40. Nav datoru, lai strādātu attālināti. Nav e-veikalu, lai pasūtītu pirkumus. Nav Zuma, lai noturētu attālinātas sapulces un

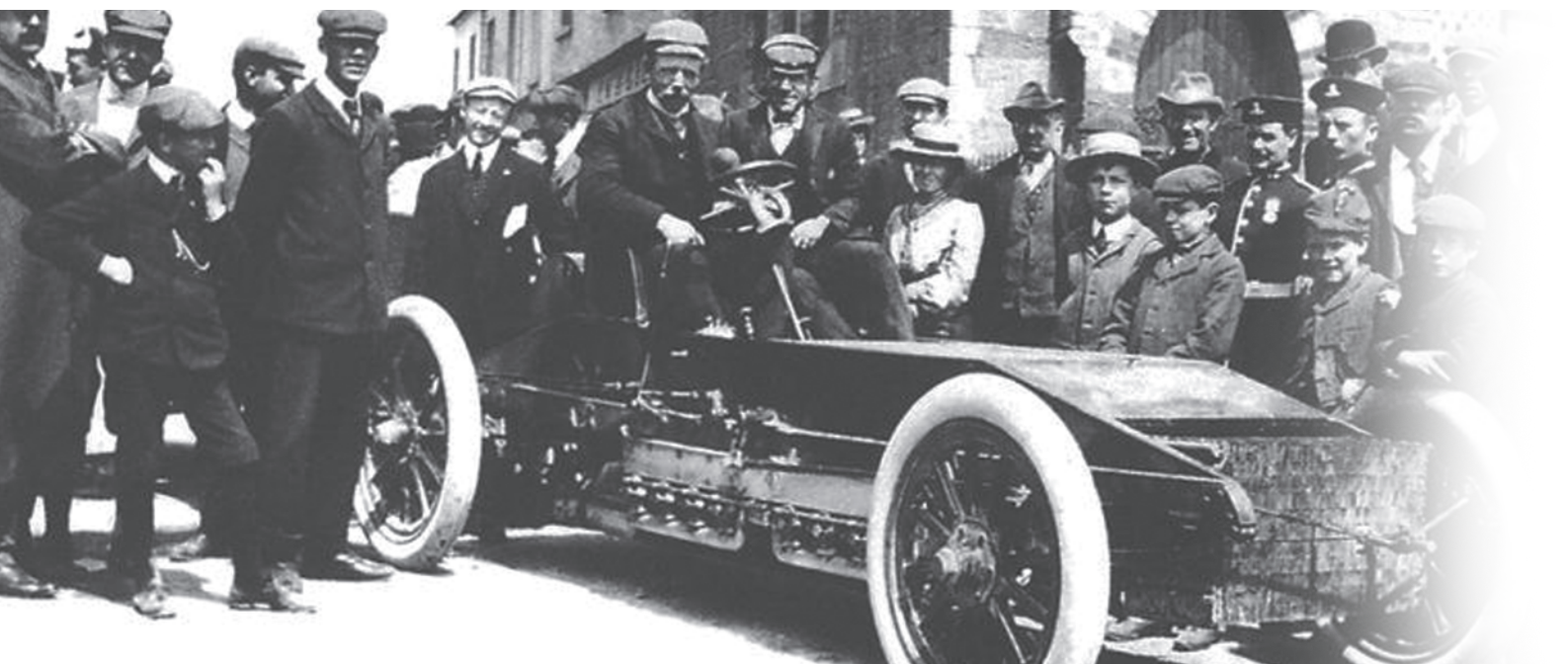
dievkalpojumus, nav telekonferences zvanu. Nav iespējas, neizejot no mājām, apmaksāt rēķinus. Bet šodien mums tas viss ir, un tas mums ļauj dzīvot šajā laikā daudz vieglāk un produktīvāk.

Pasaule mainās. Pasaule mainās pat ļoti strauji. Dažreiz šķiet, ak šausmas, kurp mēs ejam! Tomēr esi drošs, pasaule nemainās haotiski, tā mainās noteiktā virzienā. Pasaule nobriest Jēzus atnākšanai. Pasaule mainās, lai Dieva sapnis par jauno pasauli varētu piepildīties.

Mums katram ir savs sapnis, varbūt arī vairāki. Lietas, kuras ļoti vēlamies iegūt, piedzīvojumi, kurus vēlamies piedzīvot, panākumi, kurus vēlamies sasniegt. Kā nu kuram veicas ar to sapņu īstenošanu. Bet jautā sev – vai Dieva sapnis par jauno pasauli ir arī tavš sapnis?

Mēs nezinām, kad laiks būs piepildījies. Tomēr mēs varam būt īstie cilvēki savā laikā. Mēs varam izmantot sava laika iespējas un nebaidīties to darīt citādi nekā ierasts līdz šim. Mēs katrs savā vietā un savā laikā varam darīt kaut nelielu, tomēr būtisku daļu, sagatavojot ceļu lielām pārmaiņām, Valdnieka atnākšanai – līdzīgi kā aizrautīgie sapņotāji, zinātnieki, domātāji un pētnieki gadsimtu gaitā bija sagatavojuši pamatu, uz kura balstoties, brāļi Raiti uzbūvēja lidmašīnu, uz kura balstoties, Vintons uzbūvēja bezzirga karieti.

“Tad nu, mani mīlotie brāļi, esiet noturīgi un nelokāmi, vienmēr dedzības pilni Kunga darbā, zinādami, ka jūsu pūles nav veltīgas Kungā.” (1. Kor. 15:58, LJT)

JAUTĀJUMS: KURAM IR TIESĪBAS INTERPRETĒT BĪBELI?

Uz šo jautājumu kristietības vēsturē ir dotas dažādas atbildes. Visbiežāk tiek sacīts, ka Bībeles interpretāciju nosaka baznīcas reliģiskie vadītāji to reliģisko tradīciju ietekmē. Pret šo pozīciju pareizi iebilda reformatori, kad norādīja uz Svēto Garu kā vienīgo uzticamo Rakstu skaidrotāju. Gara sevišķo lomu nosaka Tā savienība ar Kristu.

1. JĒZUS UN GARS IR BĪBELES INTERPRETĒTĀJI.

Jēzus bija Rakstu patiesais skaidrotājs. Viņš ne tikai sniedza uzticamu skaidrojumu, bet arī noraidīja uz jūdu tradīciju balstītos cilvēku skaidrojumus. Viņš apsūdzēja jūdu vadītājus, ka tie nepazīst ne Rakstus, ne Dieva spēku (Mt. 22:29). Viņš paskaidroja, ka tikai caur Viņu var saprast Rakstus (Jņ. 5:39). Divi mācekļi, kuri gāja uz Emavu, tieši Kristū atrada Rakstu skaidrojumu pēc tam, kad Viņš tiem bija atklājis Rakstus – “iesākot no Mozus un visiem praviešiem, Viņš tiem izskaidroja visu, kas par Viņu Rakstos bija rakstīts” (Lk. 24:27).

Īsi pirms došanās uz krustu Jēzus apsolīja mācekļiem sūtīt Jēzus kalpošanas turpinājums. Caur Viņu mēs atkal dzirdam sava Kunga Jēzus balsi, kas skaidro mums Bībeli.

2. DIVI RAKSTU LASĪŠANAS VEIDI.

Viens veids atbilst šīs pasaules garam, bet otrs atbilst Dieva

Garam. Pasaules gars Bībeles vēsti skaidro caur “cilvēku gudrību” (1. Kor. 2:12–13). Tas izmanto cilvēku gudrības kritērijus dievišķajai vēstij un nodēvē to par “ģeķību”, liekot uzskatīt, ka Bībele ir pielīdzināma jebkurai citai grāmatai. Prāts var tikt apgaismots un sagatavots atrast Rakstos Dieva gribas atklāsmi tikai caur Dieva Garu (Jņ. 1:9).

3. PAREIZIE INTERPRETĀCIJAS NOTEIKUMI.

Kādā veidā Gars mums skaidro Rakstus?

Pirmkārt, Rakstu skaidrošana ir reliģisks, ne tikai intelektuāls piedzīvojums. Saskaroties ar Rakstiem, mums jābūt gataviem nolikt malā aizspriedumus un pakļauties to vēstij.

Otrkārt, Rakstu skaidrošana ir arī intelektuāli bagātinoša pieredze. Gars nenoliedz mūsu racionālo prātu. Tas Kungs sagaida, lai mūsu svētais prāts studētu Bībeli. Dieva gudrība ir balstīta dievbijībā – gatavībā pilnīgi nodoties Viņam kā mūsu Glābējam un Kungam. Šī gudrība ieklausās Rakstos un vēlas sekot tiem it visur, kur vien mēs patiesības meklējumos nonāksim.

Treškārt, šajos meklējumos mums jāizmanto skaidrošanas pareizā metode. Šajā brīdī mēs varam tikt kārdināti sākt lietot cilvēcisko gudrību šķirti no Gara, nonākot pie skaidrojuma, kas nesaskan ar Rakstu dabu un nolūku. Mums ir jāļauj Garam ar Rakstu starpniecību identificēt interpretācijas principus, kurus izmantot Bībeles studijās.

Garam caur Rakstiem ir jāvērtē metodoloģija, ar kuru atklāt Rakstu teksta nozīmi. Mūsu vienīgā drošība Rakstu skaidrošanā ir rodama principā *Sola Scriptura* (tikai Bībele), kas nav sajaukts kopā ar zinātniskām teorijām vai filozofiskām sistēmām. Adventistiem jāattīsta uz Bībeli balstīta Bībeles interpretācija.

4. GARS UN DRAUDZE.

Rakstu skaidrošana ir arī kolektīva pieredze. Gars nepaļauj garām ticīgo kopienai, kas uzticīgi kalpo Rakstiem. Indivīds, kurš sevi uzskata par Dieva balsi bībelisko doktrīnu veidošanā vai mācīšanā, cenšoties uzspiest draudzei savus personiskos uzskatus, sagādā lielus riskus ticīgo kopienai. Bieži vien šādu uzskatu uzspiešana vainagojas ar draudzes sašķelšanu vai izjukšanu. Gars ved Kristus miesas kolektīvu pie labākas un pareizas Rakstu interpretācijas (Jņ. 14:26; Ap. d. 15:28; Ef. 3:17–19). Tamdēļ pēc ticīgo kopienas pareizā padoma nepieciešama gatavība no mūsu puses meklēt padomu un nolikt malā personiskos viedokļus.

(Endžels Manuels Rodrigess.
“Adventist World” 2006. g. oktobris.

Sagatavoja Andris Pešelis)

Deviņas vēstules

(6. VĒSTULE)

1957. gada 7. aprīlī

“Jo tā saka Tas Kungs: sauciet par Jēkabu ar liksmību un gavilējiet par tautu galvu, sludiniet, teiciet un sakiet: Ak, Kungs, pestī Savus ļaudis, Izraēļa atlikušos!” (Jer. 31:7)

Mīlā Zentiņ!

Ļoti pateicos par vēstulīti un arī par svētrunu. Par to Tev pateiktos un priecātos arī citi mani draugi, kas tāpat kā es tālu dzīvo no sapulcēm. Tik lai nebūtu lieka rakstīšana, sūti tāpat bez pārrakstīšanas, jo tas prasa daudz laika. Es tāpat rakstu, jo man vajadzīgi vairāki eksemplāri. Mūsu tālu dzīvojošie ir izsalkuši pēc Dzīvības Maizes, un jūs to pilsētā nemaz nevarat iedomāties, kā mēs vērtējam šos sūtījumus jeb “ciema kukuļus”, kā mēs saucam. Tas arī ir darbs no liela svara, lai vienotu un stiprinātu brāļus un māsas, Dieva bērnus. Laiks ļoti steidzas, un visas zīmes rāda, ka stāvam ļoti svinīgu notikumu priekšā. Mēs tuvojamies svētkiem, uz kuriem jāgatavojas. Tā nu es ļoti, ļoti Tev pateicos un vienmēr lūdzu, lai Kungs Tevi vada un uztur, un audzina Savā Vārdā, ka arī Tu vari darīt savu daļu pie lielā darba, jo katram mums ir sava vieta un uzdevums.

Tā arī man ir mazs tūrumiņš apkopjams, un vajadzīga arī tava

palīdzība. Rakstu arī misijas vēstules, bet svētruna ir veldze no Dzīvā Avota, jo Dievs tad runā caur Savu izredzētu kalpu uz Saviem ļaudīm, un arī mums, tālumā izkaisītiem, tad caur svētrunu ir ļauts piedalīties jūsu mielastā.

Man ir liels prieks, ka Tu vari apmeklēt sapulces un piedalīties dziedāšanā. III un VII draudzē jau ir ļoti silti, un katrs, kas nosalis, var tur sasildīties. To jau dabūju just, kad bijām Daugavpilī. Tur tāda maza draudze, un vairums krievu tad arī sapulcēs runā krieviski. Jauniešu maz. Tagad sapulcēs nāk vairums baptistu. Man ļoti tomēr gribas turp aizbraukt. Bet maijā būšot svētki 7. draudzē. Tad, Zentiņ, mēģini uzzināt datumu un atraksti man. Ja būs iespējams, tad braukšu. Pavasaris gan nāk steidzīgi virsū. Vēl jācērt žagari un jāpazāgē malka. Drīz būs jāiet ar jēriņiem ganos, bet uz svētkiem arī gribas braukt.

Darba jau nekad netrūkst un, ja visu gribētu padarīt, tad priekš garīgām lietām nemaz neatliktu laika. Blakus ikdienas dzīves pienākumiem iet arī neredzamā dzīve, kura drīz ieņems redzamās vietu.

7. draudzē arī brīnīškas svētrunas. Dažreiz man Lidija atsūta. Tik no Daugavpils nevaru saņemt, jo kas tad var reizē krieviski klausīties un latviski rakstīt?

Mūsu Jēkabpils paliks pavisam tukša. Draudzes vecākais Raudzens ar ģimeni pārceļas uz Ventspils rajonu, un m. Taurene aiziet uz dzīvi Rīgas tuvumā. Uz Ventspils rajonu

jau kādus gadus iepriekš aizgāja Ievīša un Šomkas ģimene. Mums nav neviena jaunieša, izņemot Viksnu A. Viņš draudzējās ar Tavu Mudīti, tik nezina, kurš kuram apnīka. Tāda jau ir tā rotaļa jaunībā, bet ar uguni nav vēlams rotaļāties, kādreiz dzīvē par to dārgi jāsamaksā. Tā mums te iet tālumniekiem. Mēs esam par vienkāršiem un neinteliģentiem priekš smalkām manierēm.

Ancīte tagad arī tiek uz sapulcēm un varbūt varēs arī piedalīties dziedāšanā. Māritei vēl jāpaaug lauku klusumā. Un tas jau ir tas galvenais, kā Tu pati saki, būt kopā kristāljūras krastā.

Mēs jau ļoti gatavojamies, un visi jūt, ka Dievs kaut ko lielu dara. Tā arī mūsu pusē atrodas dvēseles, kas grib dzirdēt patiesību, un tā man ir darba pilnas rokas. No jums es saņemmu, lai dotu citiem brāļiem, un pašai jāmacās pasniegt tiem, kas nekā par trīskārtīgo vēsti nav dzirdējuši. Un tas jau ir mums darāmais darbs – meklēt un rādīt pestīšanas ceļu tumsā maldošiem. Caur to tiekam paši stiprināti un nākam Dievam tuvāk.

Lai mīlais Tēvs Tev arī palīdz, dod veselību un stiprina augt pašai un atbalstīt ticības biedrus.

Kad raksti uz mājām, sveicini arī no manis! Mammīte jau arī reti tiek uz Jelgavu. Ja ir iespējams, atraksti par priekšā stāvošiem 7. draudzes svētkiem.

Visu mīlu un labo novēlot,

Andra

Lai tev patik manas mutes valoda

Dažkārt, runājot vai rakstot, nonākam pie kāda vārda, apstājamies un domājam, kā gan bija pareizi? Kā tas jāraksta? Kur šajā teikumā jāliek komats? Vai šis mazais vārdiņš ir saiklis vai partikula, vai varbūt iespraudums? Lai sniegtu atbalstu un padomu visiem runātājiem un rakstītājiem, izveidota šī mazā rubrika, kuras nosaukumā izmantoti vārdi no 19. psalma 15. panta. Ja vēlaties, lai šajā padomu stūrītī tiktu sniegtas atbildes uz kādiem jums aktuāliem jautājumiem, rakstiet uz e-pastu adventesvestis@inbox.lv, un mēs centīsimies palīdzēt!

KATRS VIENS?

Savulaik Vaira Viķe-Freiberga kādā uzrunā teica: “.. mūsu tauta ir tik maza, ka katrs viens ir tai vajadzīgs un nepieciešams, katrs viens cilvēks, kas aizbrauc, Latvijai sāpīgi pietrūkst.” Toreizējās prezidentes lietoto vārdu salikumu “katrs viens” nereti nākas dzirdēt radio, publiskos pasākumos, jā, arī dievkalpojumos un svētrunās. Vai tas ir kāds jaunievedums mūsu valodā, ar kura palīdzību izteikt to, ko citādi pateikt nav iespējams? Varbūt šis vārdu salikums izsaka kādu īpašu domu, kuras izteikšanai līdz šim valodā nebija piemērota vārda? Vai ar to īpašu veidā varam vērsties pie cilvēku kopuma un uzsvērt, ka kopumā ir pamanīts un uzrunāts katrs indivīds? Kas ir šis “katrs viens”, kas latviešu valodā ienācis pēdējās desmitgadēs?

Atbilde ir tāda, ka nekā jauna un īpaša šajā salikumā nav. Šis vārdu savienojums gluži vienkārši ir angļu vārda *everyone* kalks¹, kurš izsaka tieši to pašu, ko latviešu valodā izsenis lietotie vietniekvārdi **katrs, ikkatrs, ikviens**, atsevišķos gadījumos – arī vietniekvārds **visi**. Turklāt šie vietniekvārdi ir ne vien latviešu valodā daudz iederīgāki, bet

¹ Kalks – vārds, vārdu savienojums, kas veidots pēc citas valodas parauga, burtiski tulkojot attiecīgās valodas vārda, vārdu savienojuma sastāvdaļas.

arī ļauj dažādot izteiksmi un padara rakstīto un runāto lasītājiem un klausītājiem vieglāk uztveramu un patīkamāku.

Ieskatam vairākas Rakstu vietas, kurās lietoti vietniekvārdi **katrs, ikkatrs** un **ikviens**:

*Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: “Darini sev čūskas tēlu un liec to par zīmi; un **katrs**, kas sakosts un to uzlūkos, tas dzīvos.” (4. Moz. 21:8)*

*Un viņi nemācīs **katrs** savu tuvāko un brālis brāli, sacīdami: atzīsti To Kungu, – jo visi Mani pazīs no mazā līdz lielajam viņu starpā. (Ebr. 8:11)*

*Jo **ikkatrs**, kas lūdz, dabū, kas meklē, atrod, un, kas klauvē, tam atvērs. (Lk. 11:10)*

*[..] un Jozua tiem sacīja: “Noejiet Tā Kunga, sava Dieva, šķirsta priekšā Jordānas vidū, paņemiet **ikkatrs** vienu akmeni uz saviem pleciem, pēc Israēla bērnu skaita [..]. (Jozuas 4:5)*

*Astoņu dienu vecumā **ikviens** no vīriešu kārtas jūsu vidū lai top apgraizīts uz cilšu ciltīm; **ikviens**, kas mājās dzimis, un **ikviens**, ko tu par savu naudu esi pircis no visiem tiem svešinieku bērniem, kas nav no taviem pēcnācējiem. (1. Moz. 17:12)*

*Mēs zinām, ka **ikviens**, kas no Dieva dzimis, negrēko, bet tas, kas no Dieva dzimis, pasargā sevi, un ļaunais neaizskar viņu. (1. Jņ. 5:18)*

Sagatavoja Anitra Roze

Jauns sākums un svētīgs noslēgums

Izglītības mēnesī septembrī piedāvājam ielūkoties Misijas skolas “Sūti mani” (pazīstamas arī pēc savas angļiskās abreviatūras SMMS) pirmā izlaiduma audzēkņu, mentoru, pasniedzēju un skolas padomes locekļu stāstos, kuri – to ļoti ceram – iedvesmos arī jūs sākt vai turpināt izglītību gan misijas jomā, gan arī, iespējams, kādās citās jomās, kur vien Dievs jūs katru aizvedīs!

*Paldies **Ingai Šlakotai** par materiāla sagatavošanā un misijas skolas kalpošanā ieguldīto laiku un sirdi!*

Neatceros, kad vēl esmu tik ilgi sēdējusi pie atvērtā, tukša dokumenta, kura nosaukumā iekļauts “Adventes Vēstīm”. Ko pastāstīt par misijas skolas pirmā iesaukuma gaitām? Ko no 2 gadiem, kas liekas kā acumirkļi un reizē kā desmit gadi, var uzrakstīt atvērumā? Kad pēdējoreiz klātienē tikos ar komandas biedriem Albertu un Janu, lai kopīgi izvērtētu šo pieredzi, viņi centās mani pārliecināt, ka tā ir jāpieraksta grāmatā. Lai gan es nepārņēmu viņu pārliecību, izvēlēties, ko no visa līdzdalīt rakstiņā, ir izaicinājums.

Tiem, kas vēlas lasīt mazliet plašāk, iespējams viesoties www.sendme.lv lapā internetā, kur atrodami ikmēneša stāsti un foto no šiem 2 gadiem. Turpat

var arī pierakstīties jauniešiem e-pastā, ja vēlas sekot līdzi tālākiem pavērsieniem. Savukārt no septembra reizi mēnesī *YouTube* būs skatāmi studentu video stāsti par viņu personīgo pieredzi.

Pirms 2 gadiem “Sūti mani” misijas skolā iestājās 8 jaunieši. Viss sākās ar 5 nedēļu ilgām mācībām kopā – siltumnīcu, kurā stādiem kļūt stiprākiem pirms izstādīšanas Madonā, Smiltēnē un Rīgā. Mācības bija jaudīgas! Patiesībā Dievs vienmēr ļoti parūpējās par mācību programmu.

Atgriezeniskajā saitē, ko katrs students elektroniski iesniedza pēc katrām apmācībām, bija uzdevums arī novērtēt 1 – 10, cik konkrētās nodarbības bijušas vērtīgas. Mūsu vidējais apkopojums liecina, ka

pāris nodarbības novērtētas ar 7, pāris ar 10, bet lielais vairums variē vērtējumos 8 un 9. Tātad par mūsu 38 pasniedzēju vadītajiem 45 priekšmetiem lūgšanas ir uzklaušītas un vērtība "izcilība" ir saglabāta. Mācības notikušas visdažādākajās vietās: draudzes telpās Rīgā, Smiltēnē, Madonā, viesmīlīgās mājās Kalngalē, Saulkrastos, Cēsīs, Talsos, Rūjienā, pasākumos Salacgrīvā, Ērgļos, Salaspilī, kā arī Lietuvā, Vācijā, Rumānijā, Dānijā, Zviedrijā un, protams, *Zoomā*. Ar vērtīgiem dzīves pieredzes stāstiem pie mums viesojās 23 pilna laika kalpotāji, lielākoties Latvijas mācītāji. Visus šos 2 gadus mūs atbalstīja brīnišķīga padomes locekļu, mentoru un mācītāju komanda, kā arī brāļi un māsas draudzēs, kurās strādājām, – pieņemot, uzticoties un pamācot.

Jaunas zināšanas ir uzkrātas, Bībeles stundas ir pasniegtas, pasākumi ir noorganizēti, cilvēki ir iepazīti, brīnumi ir pieredzēti, pētījumi ir uzrakstīti, grāmatas ir izlasītas, rakstvietas ir iegaumētas, maltītes ir izbaudītas, dziesmas ir izdziedātas, meži ir izstaigāti, mērķi ir sasniegti, smieklī ir izkanējuši un izlaidums ir nosvinēts. Mēģinot izcelt tajā visā svarīgāko, gan būtu drīzāk jāuzskaita: Dievs ir iepazīts daudz tuvāk, Viņa Vārds kļuvis saprotamāks un vēl skaistāks, stereotipi ir sagruvuši, domāšanas veidi ir mainījušies, lūgšanas ir vēlreiz pierādījušās kā spēcīgs ierocis cīņā un misijas apziņa ir augusi, līdz nesot praksē iegūtās atbildes uz jautājumu: *kā? un arī kā nē?*

Šodien misijas skolu reiz iesākušie 8 jaunieši ir katrs savos ceļos: Alberts Trucis ir mācītājs Talsu draudzē un uzņemts teoloģijas bakalaura programmas studentu pulkā, viņa nu jau sieva Ieva Truce nākamajā gadā turpinās darbu kristīgajā sākumskolā "Ceļš", Agnese Višņevska turpina iesākto kalpošanu ar sapni iesaistīt cilvēkus ar īpašām vajadzībām draudzes dzīvē, Oskars Imaks strādā Komunikācijas nodaļā un uzsāk studijas RTK mehatronikā, Edija Subatoviča turpina CM direktora darbu ar Saulkrastu klubu un strādā mūzikas skolā, Ēriks Plūšs jau pēc pirmā misijas skolas gada devās mācīties uz Bulduru Lauksaimniecības tehnikumu un

Oskars Šlakota tāpat – uz augstskolu "Turība" apgūt biznesu; savukārt manas gaitas turpinās Baltijas ūnijas Izglītības nodaļā, koordinējot augstākās izglītības programmas, kā arī atpakaļ "Iespējamā misijā", mentorējot jaunos skolotājus. Esam citādi draudzes locekļi, citādi profesionāļi un citādi misionāri, bet tie paši Dieva bērni, daudz mācīti un daudz vēl gatavi mācīties.

Dažus no pēdējo 2 gadu brīnumā iesaistītajiem lūdzām uzrakstīt rindkopu no savas puses.

OSKARS IMAKS, ABSOLVENTS

Šos pēdējos divus Misijas skolā pavadītos gadus es redzu kā milzīgu Dieva svētību! Šajā laikā apgūtais un pieredzētais man ir kā kaut kas, par ko Dievam pateikties dienu no dienas! Jo es nedomāju, ka, darot ko citu, es būtu ieguvis tik daudz, kā es ieguvu šajos divos gados – garīgi, emocionāli un fiziski.

AGNESE VIŠŅEVSKA, ABSOLVENTE

Misijas skola man bija brīnišķīga pieredze, kuras laikā ne tikai piedzīvoju izaugsmi attiecībās ar

Dievu, bet arī iepazinu pati sevi tā, kā to nebiju iepriekš piedzīvojusi. Tas priekš manis bija laiks, kurā nedzīvoju savā ērtajā komforta zonā, kur viss ir zināms un paredzams, bet tieši tāpēc tas bija liels izaugsmes laiks. Tas arī bija laiks, kurā dziļi un personīgi sapratu, cik maz es spēju bez Viņa un cik daudz Viņš spēj manā nespēkā. Esmu Dievam pateicīga par to darbu, ko Viņš veica pie manis un caur mani šajos 2 gados.

EDIJA SUBATOVIČA, ABSOLVENTE

Šie divi gadi Misijas skolā noteikti ir mainījuši dzīvi. Man šķiet, ka, pateicoties mācībām un piedzīvojumiem, manā sirdī vārdam "misija" tagad vienmēr būs citāda nozīme nekā pirms tam. Esmu sapratusi, ka ir tik daudz zināšanu, ko apgūt garīgajā izglītībā! Varbūt agrāk pat nenojautu, cik daudz. Man prieks, ka esmu varējusi ieraudzīt – šis atklājumu ceļš turpināsies visā mūžībā, jo Dievs ir tik neaptverams. Un priecājos, ka arī tagad, ieraugot savus klasesbiedrus, manī skan tikai viena doma: "Še es esmu, sūti mani!"

VALDIS ZILGALVIS, MISIJAS SKOLAS PADOMES PRIEKŠSĒDĒTĀJS

Jau no pirmām Misijas skolas aptaujām sapratu, ka tai pieteicās jaunieši, kuri bija pilni degsmes kalpot Kungam. Mācības bija savienotas ar darbošanos draudzē – apmeklējumos, draudzes dievkalpojumos un dažādos pasākumos. Mācību laikā tika meklēta vīzija personīgai misijai. Mani iepriecināja dziļie pētījumi gala darbos. Manuprāt, šie divi gadi studentiem ļāva labāk iepazīt sevi un dziļāk izprast Dieva žēlastību savā dzīvē.

JANA JANSONE, PADOMES LOCEKLE, KOORDINATORE

Visiedvesmojošākais no šiem diviem gadiem ir bijis redzēt, kā studenti mainās un kļūst līdzīgāki Jēzum. Kāds bailīgs un šķietami nevarīgs kļūst par drosmīgu un tādu, kas iedvesmo citus. Kāds pēc dabas straujš un pārliecināts sāk ieklausīties citos un neskriet citiem pa priekšu, bet iet kopā. Kāds mācās pārkāpt sev pāri un iemīlēt atšķirīgo citos. Galu galā, ikviens no viņiem ir bijis liels atbalsts draudzei, cits citam un cilvēkiem, kas vēl nepazīst Dievu.

Vēl iedvesmojošāk ir tas, ka šobrīd viņi patiešām meklē, kā varētu kalpot par misionāriem tur, kur Dievs katru aicina. Esot tuvu gan Misijas skolas tapšanas un īstenošanas procesā, gan

arī esot blakus pašiem studentiem, nemitīgi esmu redzējusi, ka tas ir īpaši izlolots paša Dieva projekts ar apbrīnojami daudz *dievjaušībām* un svētībām.

AGRIS BĒRZIŅŠ, MADONAS DRAUDZES MĀCĪTĀJS UN PADOMES LOCEKLIS

Jau no paša sākuma ideja par misijas skolu mani ļoti iepriecināja, jo par to jau bija daudz lūgts un cerēts, bet fakts, ka tā nu ir piepildījies, apliecina Dieva neizmērojamo gādību un cilvēku patiesos nodošanos.

Liela pateicība Dievam par studentiem, kuri aizrautīgi mācījās un mācīto izmantoja praksē, kā arī par nenogurdināmo un radošo skolas vadību! Skolas mācību programma un, patiesībā, studentu dzīvesveids bija kā zemes sāls, kas piedeva garšu ne tikai pašu studentu un skolas vadītāju dzīvei, bet arī viņu ģimenēm, draudzēm un apkārtnē, kurā katrs no studentiem kalpoja. Pirmie, drosmīgākie studenti ir atstājuši tik skaistus un iedrošinošus pēdu nospiedumus, ka nākamo studentu skaits ir krietni vairojies!

Mana lūgšana ir, lai šī misijas izglītība pieaug spēkā un varenumā, līdz Jēzus nāk un atrod ticību virs Latvijas zemes!

TĀLIVALDIS VILNIS, MENTORINGA PASNIEDZĒJS, EDIJAS UN ALBERTA MENTORS

Man bija iespēja būt vienam no mentoriem šajā Misijas skolas programmā, un man bija ļoti jauka sadarbība ar savu *mentorējamo*. Tas bija jauks process – redzēt, kā studenti mācās teorētiskās mācības un apgūto izmanto praksē.

SIGITA PEŠELE, MENTĀLĀS VESELĪBAS PASNIEDZĒJA, IEVAS MENTORE

2019. gada septembrī saņēmū aicinājumu būt par mentori Ievai Birziņai (nu jau Trucei). Mana

pirmā iekšējā reakcija bija: es nekad neesmu bijusi mentore un kā es varu *mentorēt* kādu, kuru nepazīstu, pat nezinu, kāda Ieva izskatās. Lai būtu par atbalstu un padomu devēju, šķiet, jāpazīst cilvēka raksturs, intereses un, galvenais, jābūt draugiem. Tikai tad var abpusēji uzticēties, vai ne? Bet kā varu kļūt par mentori pilnīgi svešai jaunietei? Tie bija mani iekšējie jautājumi.

Otrs šķērslis bija mana nostāja, ka jauniešiem ir jāapgūst konkrēts amats, profesija, lai varētu pēc Bībelē atklātā Pāvila principa strādāt savām rokām un uzturēt sevi tā, lai paliktu pāri labiem darbiem. Man likās, ka SMMS atraus jauniešus no profesijas iegūšanas un pagarinās laiku starp vidusskolu un amata iemācīšanos. Es iekšēji biju pret un neredzēju, ka man būtu jāiesaistās.

Un tad es sāku domās stāstīt savu nostāju Dievam, gaidot apstiprinājumu, ka varu būt brīva no šī pienākuma un viegli pateikt SMMS vadītājam “nē”. Bet manā prātā nāca domas: “Ieva darbosies Madonas draudzē, un tu esi dzīvojuši Madonas draudzē 6 gadus, tu pazīsti šo draudzi un pilsētu. Ieva studē sociālo pedagogiju, un tavs maģistra grāda darbs izglītības zinātnēs arī bija saistīts ar sociālo pedagogiju. Tātad jau divas kopīgas lietas. Varbūt tomēr piekrist, ja jau neviena cita nav? Un Dievs tev ir devis ļoti bagātu dzīves pieredzi, varbūt kaut kas no tā visa Ievai var noderēt?” Pienākuma un atbildības sajūta nostrādāja par labu tam, ka pateicu “jā”. Tad nedēļu domāju, kā pateikt “nē”, ja esmu jau pateikusi “jā” – sarežģīti un mokoši. SMMS vadītāja nepieņēma manu mēģinājumu atkāpties.

Draudzes pasākuma laikā palūdzu kādu masu mani iepazīstināt ar Ievu, un sākās Dieva vadīta draudzība, jo Ieva uzticējās. Ja nebūtu Ievas atklātās un sirsnīgās uzticēšanās, būtu bijis daudz grūtāk. Katru reizi, kad telefoniski runājām, es zināju, ka Dievs vada sarunu. Nekad iepriekš nezināju, ko Ieva jautās, nevarēju sagatavot atbildes, bet izrādījās, ka tās nesagatavotās atbildes un sarunas Ievai bija visstiprinošākās un nesa visvairāk miera. Ieva noteikti gaidīja vēl lielāku atbalstu, bet cilvēks, kas nav profesionāls mentors un nekad nav bijis pat “amatieris mentors” var

dot tikai to, ko Dieva žēlastībā var.

Ar laiku sapratu, ka visiem sešiem SMMS jauniešiem tieši viņu dzīves konkrētajā brīdī Misijas skola bija par lielu svētību. Katram savā īpašā veidā un ļoti individuāli tā bagātināja gan teorētiskās, gan praktiskās zināšanas, bagātināja dzīves pieredzi, ļāva satikt un iepazīt daudz cilvēku un, kas galvenais, ļāva vairāk iepazīt Dievu.

Paldies SMMS vadībai par lielo ieguldīto laiku un darbu!

VALDIS ZELČS, DAŽU PRIEKŠMETU PASNIEDZĒJS, PADOMES LOCEKLIS

Kāds ir teicis: “Esi pietiekami neapmierināts, lai augtu, bet pietiekami apmierināts, lai būtu laimīgs.” Man Misijas skolas izveidošana saistās ar svētu neapmierinātību par nepilnīgi izmantoto jauniešu potenciālu. Nometnes, konferences u.c. pasākumi

lieliski kalpo, lai mūs iedvesmotu un vienotu, bet laika trūkuma dēļ tie nespēj iedot izglītību. Izglītību, kas daudzos lielā stāsta gabaliņus saliek vienā lielā glābšanas stāstā un palīdz katram skaidrāk ieraudzīt savu vietu šajā stāstā. Izglītību, kas atklāj, no kurienes mēs, adventisti, nākam un kāda ir mūsu misija.

Mūsu ienaidnieks pasaulē ir izveidojis gudru sistēmu, kas kā viesulis cenšas visus un visu ieraut sevī. Ja tam ļaujam pārņemt visu mūsu dzīvi, tad mums nebūs laika apgūt lielo glābšanas stāstu. Viesuļa spēks ir milzīgs – “mācies universitātē, atrodi dzīves draugu, veido karjeru, krāj mājai u.t.t.”. Labas lietas, kuru dēļ mēs varam palaist garām vislabāko – būt par Dieva darba biedriem. Esmu ļoti pateicīgs un priecīgs par katru jauniņu, kas izrāvās no viesuļa un teica Dievam: “Sūti mani!”

Nākamais misijas skolas
iesaukums pārsvarā mācīsies

neklātienē. Klāties iespējas šobrīd pasaulē ir neparedzamas, tāpēc šķita īstais brīdis noslēpt arī šādu piedāvājumu. Šī 2 gadu programma īpaši piemērota aizņemtajiem un tiem, kas jebkādu iemeslu dēļ nevēlas pamest ikdienas gaitas, lai dotos nezināmos piedzīvojumos. Pagaidām obligāta prasība ir angļu valoda, bet ceram drīzumā nodrošināt arī programmu bez valodas ierobežojumiem. Šajā gadā projektus koordinē Jana Jansone, kuru Dievs pievienoja vadības komandai pirms nepilna gada. Katrs ir aicināts ar viņu sazināties (27468680) vai arī izpētīt mājaslapu (sendme.lv), lai uzzinātu vairāk un nenokavētu iespēju – kas gan vēl vairāk par pēdējo gadu uz planētas Zeme parāda, ka mēs neko nevaram zināt par rītdienas iespējām!

Ikvienam, kas savā sirdī dzird aicinājumu labāk iepazīt Dievu, Viņa Vārdu un misijas darbu mērķtiecīgā veidā kopā ar brāļiem un māsām, no sirds aicinu nekavēties!

1844. GADS. ADVENTES KUSTĪBA UN TIESAS LAIKS

Kas un kad izšķir to cilvēku likteni, kuri, Kristum atnākot, tiks uzmodināti un kuri ne? Kas, kur un kad nosaka, vai kristietībā pastāvošajā saucumā mēs būsīm izdarījuši pareizo izvēli?

Bibelē varam lasīt, ka pastāv zināma atbildība par “ikkatru veltīgu vārdu” (Mt. 12:36), “jo Dievs tai tiesā, kas nāks pār visu apslēpto, pasludinās savu spriedumu par visu notikušo, vai tas būtu bijis labs vai ļauns.” (Sal. māc. 12:14)

Tāda tiesa mūsu pasaulē vēl nekad nav bijusi, kur iespējams izmeklēt visu apslēpto, turklāt pieņemt taisnīgu spriedumu. **Kad tāda bija paredzēta?**

Atkl. 14:6–10 varam lasīt par triju eņģeļu nestajām vēstīm, kur pirmajā no tām tiek ziņots, ka **ir atnākusi Dieva “tiesas stunda”**. Kad? Šie vārdi tika uzrakstīti kristietības laikmeta pirmā gadsimta beigās, tāpēc tos varēja lasīt ikviens ticīgais visu 2000 gadu ilgajā pagātnē, bet tie nedod atbildi uz jautājumu, kad tieši šī tiesa iesākas. Vienīgais, ko gan var skaidri saprast, ka **tiesas sākšanās laikā vēl tiek sludināts Evaņģēlijs**, ļaudis tiek aicināti būt Dieva, **un pirmā eņģeļa vēstij vēl seko otrā un trešā eņģeļa vēsts**. Bet arī pie šiem secinājumiem ticīgie nonāca tikai vēlāk.

Ilgu laiku domāja, ka tiesa notiks, Kristum atnākot otrreiz, kaut arī tas nebija loģiski, jo Bībeles apraksti par Viņa nākšanu liecināja, ka tad visu liktenis jau būs izšķirts. Ikviens pamatoti varēja jautāt: **“Kāpēc, Viņam atnākot, viena daļa tiek**

uzmodināta nemirstībai, bet citi nē?” (Skat. Atkl. 20:5, 6)

Atbildi uz šo jautājumu atrada tikai 19. gs. pirmajā pusē, kad starp ticīgajiem radās plaša interese par Daniēla un Atklāsmes grāmatas pravietojumiem, kas pārauga adventes kustībā, un, kaut arī tika pieļauta liktenīga kļūda, rezultātā viss kļuva daudz skaidrāks.

Dan. 12:4 saturēja dievišķu novēlējumu: **“Bet tu, Daniēl, paglabā labi slepenībā šais atklāsmes sacīto un apzīmogo šo grāmatu līdz pēdējam beigu laikam: daudzi to tad izpētīs, un atziņas vairošies!”** Iepriekš, to lasot, visi apstājās pie vārdiem “paglabā slepenībā” un “apzīmogo” (daudzi tāpat uzskata vēl šodien), bet tad sāka domāt par vārdu “izpētīs”, kas liecināja, ka to ir iespējams izdarīt.

Pievērsīsimies visplašākajai no Daniēla atklāsmēm, par kuru sacīts: “šī parādība ir par laiku beigām” (**Dan. 8:17b**). Tur atkal lasām par “mazo ragu” vai visu laiku pāvestu varu **Dan. 8:9-14**: **“No viena no tiem izcēlās mazs radziņš, bet tas kļuva pārmērīgi liels virzienā uz dienvidiem, uz rītiem un uz skaistās zemes pusi. Tas izauga pat līdz Debesu karapulkam un norāva kādus no šā pulka un no zvaigznēm zemē un samina tos. Tas pacēlās savā pārmērīgajā pašiedomībā pat līdz šā pulka vadonim tā, ka tas pēdējam atņēma dienišķo upuri, izpostīja un lika negodā viņa svētuma mitekli. Arī Debesu karapulks tika aizdots projām**

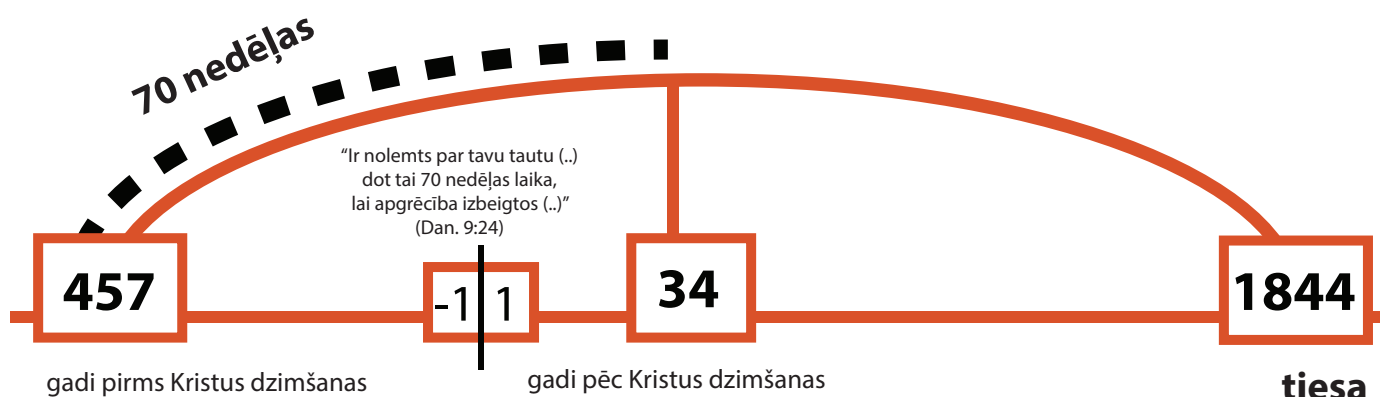
līdz ar dienišķo upuri apgrēcības dēļ; un rags nogāza patiesību pie zemes, un viss, ko viņš darīja, tas tam izdevās labi. Tad es dzirdēju kādu svēto runājam, un kāds cits svētais jautāja tam, kas runāja: cik ilgu laiku pastāvēs šī parādība par dienišķo upuri, par apgrēcības postu, ka svētnīca un Debesu karapulks tiek atdoti samaitāšanai? Tas atbildēja viņam: **līdz divi tūkstoši trīs simti vakariem un rītiem, tad svētnīca tiks atkal atzīta par taisnu un atgūs atkal savas tiesības.**”

2300 vakari un rīti = 2300 pravietiskās dienas. **Uz kuru laiku attiecas pravietojums par 2300 simboliskajām dienām jeb 2300 faktiskajiem gadiem?**

Parasti gan Daniēla grāmatas 2., gan 7. nodaļā atklāsmes tika paskaidrotas, bet Daniēla 8. nodaļā teiktais – kaut gan pravietis “nevarēja to pilnīgi saprast” (8:27) – netika paskaidrots, un tikai 9:21, 22 lasām, ka tagad eņģelis pēc vairākiem gadiem to vēlas darīt zināmu.

Tātad no **Dan. 9:24, 25** var saprast, ka 70 nedēļu laika periods ir daļa no 2300 dienām, jo vārdu “nolemts” no oriģināla var tulkot arī kā ‘nogriezts’ vai ‘atmērīts’. Tāpēc: ja 70 nedēļas bija “nogrieztas” no 2300 dienām, un nogrieztas varēja būt tikai no sākuma, kad Israēls vēl bija Dieva tauta, tad šo laika periodu izejas punktam jābūt vienam un tam pašam – 457. gadam pirms Kristus, bet 2300 pravietiskajām dienām jāsniedzas līdz 1843./1844. gadam.

2300 vakari un rīti

Artakserksa pavēle

Tik tālu viss bija pareizi, bet tā vietā, lai saprastu, ka tad Debesīs jāsākas izmeklēšanas tiesai, **tā laika Bībeles pētnieki nosprieda, ka 1843. vai 1844. gadā jānotiek Kristus otrajai atnākšanai.**

Šai kļūdai bija vairāki iemesli, jo viduslaiku baznīcas mācību iespaidā valdīja nepareizi uzskati:

- 1) ka tiesa notiks, Kristum atnākot otrreiz,
- 2) ka Jaunās Derības svētnīca ir mūsu zeme, kur Kristus sevi upurēja;
- 3) neviens nepievērsa uzmanību faktam, ka Israēla tautas svētnīca un tempļi ne tikai bija celti pēc kalnā rādītā parauga (2. Moz. 25:8, 9), bet arī visa kalpošana tajos bija Dieva stingri reglamentēta pēc Debesu svētnīcas parauga, kā par to var izlasīt 2. un 3. Mozus grāmatā un kā par to ieejoši rakstīja apustulis Pāvils vēstulē ebrejiem.

Ticīgie, kas piedalījās šajā kustībā, bija no dažādām konfesijām – metodistu, baptistu, presbiterāņu, kongregacionālistu un vēl citām draudzēm. Viņus sāka saukt par adventistiem, bet tie velti gaidīja, ka Kristus ieradīsies uz zemes otro reizi. Gaidīja un smagi pievīlās. Daudzi vispār atteicās no ticības Dievam, citi šos pravietojumu skaidrojumus uzskatīja par pavisam nepareiziem, tomēr bija daži, kas meklēja, kur ieviesusies kļūda. Meklēja un atrada. Pat vēl vairāk: lasot Atklāsmes grāmatas 10. nodaļu, tie saprata, ka ar šo krīzi viņu dzīvē ir piepildījies tur simbolos ietvertais pravietojums.

Tie bija pētījuši, it kā "apēduši" Daniēla grāmatas atklāsmes par laikiem, un nonākuši pie secinājuma, ka "laika vairs nebūs"; tā bija salda viņu mutē, jo šķita, ka tūlīt, tūlīt atgriezīsies Kristus, bet rūgta viņu iekšienē, jo sekoja vilšanās un krīze. (Tikai Dievam zināms, kāpēc Viņš Savu ļaužu dzīvē pieļauj tik smagus pārbaudījumus, jo arī pirmie mācekļi savā laikā smagi pievīlās tā laika nepareizo uzskatu dēļ, domādami, ka Kristus pirmās atnākšanas laikā Viņš nodibinās varenu šīs zemes valsti.)

Atklāsmes grāmatas 10. nodaļa noslēdzas ar vārdiem: "Tev būs atkal pravietot par tautām un ciltīm, par valodām un daudziem ķēniņiem." Tātad, neskatoties uz šo rūgto piedzīvojumu, pravietojumu izpēte jāturpina. Jūs saprotat, kāds tas bija stimuls vēlreiz visu pārbaudīt!

Laika aprēķinos kļūdu nebija, bet kļūdu atrada, domājot tieši par svētnīcu, uzdodot jautājumu: ko nozīmē svētnīcas "šķīstīšana" jeb atzīšana "par taisnu", kā par to lasām **Dan. 8:14**, un kā šis process var piepildīties kristietības laikmetā, ja jūdu tempļi virs zemes kalpošana no paša Dieva tika izbeigta līdz ar Kristus nāvi, kad priekšskars pārplīsa divos gabalos?

Lai atbildētu uz šo jautājumu, pētīt **Dan. 8:14** ziņojumu par svētnīcas tiesību atjaunošanu jeb svētnīcas "šķīstīšanu", kas seko aprakstam par mazā raga darbību (**Dan. 8:9-12**), to pirms vilšanās salīdzināja vienīgi ar Daniēla 7.

nodaļas šo notikumu paralēlajiem aprakstiem, jo Daniēla 7. nodaļā, kur runāts par mazā raga darbību, gan pēc 8. panta (sākot ar 9. pantu) seko tiesas aina, gan pēc 25. panta (sākot ar 26. pantu) seko norādījums par tiesu. Tas nebija nepareizi, **jo domāt par tiesu tiešām vajadzēja, taču ne viduslaiku baznīcas maldīgajā izpratnē**, ka tiesa notiks, Kristum atnākot otrreiz, bet gan – **kā tiesa pēc Debesu svētnīcas parauga notika Vecās Derības Israēla dievkalpošanā, norādot uz Kristus darbu Debesīs.**

Apustulis Pāvils vēstulē ebrejiem to uzsver ļoti skaidri: "Bet galvenais pārrunājamā lietā ir tas, ka mums ir tāds augsts priesteris, kas nosēdies pa labo roku godības tronim Debesīs, svētnīcas un istās telts kalpotājs, ko uzcēlis tas Kungs, ne cilvēks." (**Ebr. 8:1, 2**) "Un gandrīz viss tiek šķīstīts asinīs saskaņā ar bauslību, un bez asins izliešanas nav piedošanas. **Debesu lietu attēliem jānotiek šķīstītiem** ar to pašu, bet Debesu lietām pašām **ar labākiem upuriem** nekā šis. Jo Kristus nav iegājis rokām taisītā svētnīcā, patiesās attēlā, bet pašās Debesīs, lai tagad par mums parādītos Dieva vaiga priekšā [...]" (**Ebr. 9:22-24**, izcēlums pievienots)

Tātad arī Jaunās Derības laikā ticīgiem ir savs augstais priesteris, tāpat kā senajam Israēlam, tikai tagad tas nav cilvēks, bet pats Jēzus Kristus. Arī tagad pastāv kāda svētnīca, ne uz zemes, bet Debesīs, pēc kuras darbības parauga tika veidota kalpošana jūdu zemes svētnīcā un

"tad svētnīca tiks atkal atzīta par taisnu un atgūs atkal savas tiesības." (**Dan. 8:14**)

tempļos. Arī kristiešu grēki tiek salīdzināti ar asinīm, tikai ne ar dzīvnieku, bet Jēzus Kristus dārgajām asinīm. Un ir pavisam skaidri pateikts, ka Kristus Debesīs tiešām veic tādu salīdzinošu kalpošanu.

Orģinālais cilvēces glābšanas plāns gan Vecās Derības laikā, gan Jaunajā Derībā vienmēr ir bijis viens un tas pats – tikai tad ar skatu uz priekšu, uz gaidāmo Kristus upuri, par ko liecināja visi zemes svētnīcā pienestie dzīvnieku upuri un priesteru kalpošana, bet tagad, pēc Viņa nāves – atceroties pagātni un to, kas notiek šodien. Turklāt Bībele skaidri liecina, ka **“vērsu un āžu asinīm nav varas atņemt grēkus”** (Ebr. 10:4). Visā cilvēces pastāvēšanas laikā to ir varējušas izdarīt vienīgi Kristus asinis un Kristus kalpošana Debesu svētnīcā, par kuru ļoti plaši raksta apustulis Pāvils vēstulē ebrejiem (Ebr. 8:1, 6–10).

Kad Israēla svētnīcā kāds pienesa upuri par grēku, viņš saņēma piedošanu, tiklīdz upura asinis ienesa svētnīcas pirmajā nodalījumā, bet vienreiz gadā bija īpaša “salīdzināšanas diena”, par kuru varam izlasīt **3. Mozus 16. nodaļu un 23:26–32**, kad augstais priesteris iegāja svētnīcas otrajā nodalījumā. Dievs Mozum paskaidroja, ka **“šīnī dienā tiek izdarīta salīdzināšana jūsu labā, lai šķīstītu jūs”** (16:30). Tam tā vajadzēja notikt vienreiz gadskārtā, “septītā mēneša desmitajā dienā”. Tad visa gada grēkus it kā vēlreiz caurlūkoja un sašķiroja, daļu uzliekot grēku upura āzim, kas tika nokauts, jo simbolizēja Kristu (16:15), un pārējos grēkus uzliekot palaižamajam āzim, kas simbolizēja sātanu (16:20, 21).

Kad pievilšanās krīzi pārvarējušie adventisti 19. gs. vidū saprata, ka šis jūdu gadskārtējais ceremoniālais kalpošanas cikls ar noslēdzošo salīdzināšanas dienu pastāvīgi bija norādījis uz Kristus kalpošanu Debesu svētnīcā un uz tur gaidāmo salīdzināšanas dienu vai tiesu, tad pārējo kopsakarību saprast vairs nebija grūti.

Vai šī grēku caurlūkošana un šķirošana, kurus piedot un kurus ne, zemes svētnīcā faktiski nebija zināma veida tiesa un nenorādīja uz tiesas dienu Debesīs? Vai tā nebija tiesa miniatūrā, kad tika pieņemts noteikts

spriedums? Bet velns vienmēr ir rūpējies, lai ļaudis nesaprastu, ko nozīmē viņu dievkalpojumi gan jūdiem, gan kristiešiem. Daudziem pat patīk tāda noslēpumainība, bet pirmie adventisti vēlējās skaidrību un to arī atrada.

Līdz ar to tika atjaunota saskaņa starp Veco un Jauno Derību, lai saprastu kopējo cilvēces glābšanas plānu. Izpratnei par svētnīcu bija jāatgriežas, svētnīcai bija jāatgūst “atkal savas tiesības” (Dan. 8:14). Salīdzinot Daniēla 7. un 8. nodaļu ar Atklāsmes grāmatas 11. nodaļu, nonāca pie secinājuma, ka:

– 1844. gadā Kristum nebūt nevajadzēja nākt uz šo zemi, bet Viņš “iegāja” jeb sāka darbu Debesu svētnīcas otrajā nodalījumā – Vissvētākajā vietā;

– sākās tiesa, par kuru vēsta Atkl. 11:18: **“Tautas iedegās dūsmās; tad nāca Tava dūsmība un tā stunda, kur tiesās mirušos un kur algu saņems Tavi kalpi pravieši un svētie, un visi, kas Tavu vārdu bīstas, mazie un lielie, un samaitāšanu tie, kas zemi samaitā.”;**

– cilvēki paši šajā tiesā nepiedalās; saskaņā ar Jāņa 5:24: **“Patiesi, patiesi Es jums saku: kas Manus vārdus dzird un tic Tam, kas Mani sūtījis, tam ir mūžīgā dzīvība un tas nenāk tiesā, bet no nāves ir iegājis dzīvībā.”;**

– tieši tāpat kā zemes svētnīcā, kur salīdzināšana notika otrajā nodalījumā pie Derības šķirsta, tā tagad **“atvērās Dieva templis Debesīs, un templi bija redzams Viņa Derības šķirsts”** (Atkl. 11:19). Bet šķirstā taču glabājās likumu kodekss – Dieva baušļi –, pēc kuriem arī spriedīs taisnu tiesu;

– **“Iesākās tiesa, tiesas locekļi nosēdās un atvēra grāmatas”** (Dan. 7:10);

– kā tiesnesis un aizstāvis darbojas Jēzus Kristus: **“Jo Tēvs vairs nespriež tiesu ne par vienu, bet visu tiesu ir nodevis Dēlam.”** “Jo Viņš nolicis dienu, kurā Viņš pasauli taisnīgi tiesās caur kādu Vīru, ko Viņš izredzējis un par ko visiem liecību devis, uzmodinādam To no mirušiem.” (Jāņa 5:22; Ap. d. 17:31)

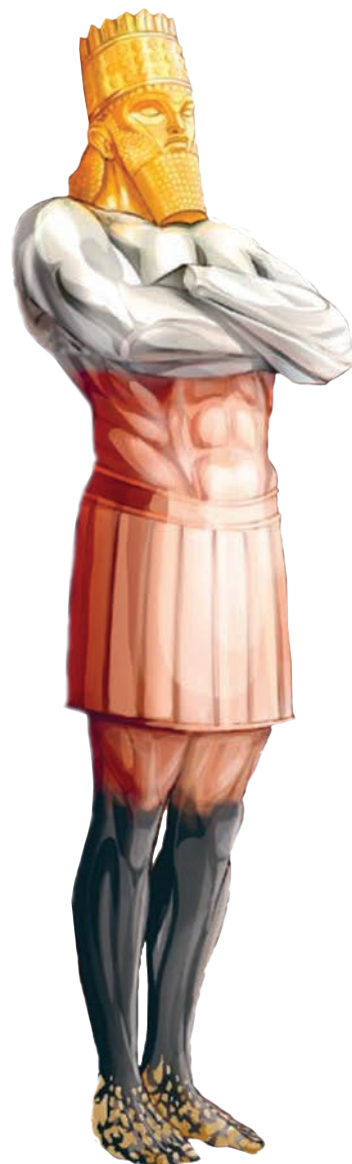
Šo kopsakarību saprotot, adventisti tūlīt sāka sludināt pirmā eņģeļa vēsti: **“Bīstieties Dievu un**

dodiet viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda; pielūdziet to, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus.” (Atkl. 14:7)

Līdz ar to tika norādīts uz patieso Dievu, debesu un zemes Radītāju, atjaunots aicinājums turēt pie radišanas iesvētīto Sabata dienu un pareizi saprast bauslības un žēlastības attiecības (1. Jāņa 2:1–5).

Septītās dienas adventistu draudze kā atsevišķa konfesija tika nodibināta tikai 1860. gadu vidū ar mērķi sludināt pasaulei pēdējo triju eņģeļu nesto vēsti.

Andris Zariņš

MĒLĒS RUNĀŠANAS DĀVANA

NO DEBESU
SKATPUNKTA

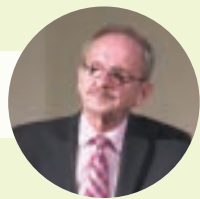
HALS STĪNSONS

PATMOS
jaunums

**Drīzumā izdevniecības
"Patmos" grāmatu centrā!**

WWW.PATMOS.LV

KAD DIEVS RUNĀ PATS PAR SEVI

3. DAĻA

DIEVA PAŠATKLĀSME MATEJA 28:19

“Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā.” (Mt. 28:19) (Burtiski pārlietot no angļu valodas *New King James Version* tulkojuma, kas uzbūves ziņā ir līdzīgāks oriģinālajam tekstam: “Tāpēc ejiet un dariet mācekļus no visām tautām, kristīdami tos iekš Vārda – Tēva un Dēla, un Svētā Gara” – *Tulk. piez.*)

Vitāli svarīga šī pētījuma kontekstā ir Mt. 28:19 atslēgas termina analīze. Šis atslēgas termins ir “vārds” – *‘to ōnōma’* (lietvārds, akuzatīvs, neitrāls¹, vienskaitlis). Jēzus nesaka: “...tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdos” (*eis ta onomata*, daudzskaitlis). Viņš nesaka: “...tās kristīdami Tēva Vārdā, Dēla Vārdā un Svētā Gara Vārdā”, it kā atsauktos uz trīs pilnīgi atsevišķām Būtnēm.² Šajā sakarā Bendžamins Varfilds noteikti apgalvo: “Ar skaidru uzsvāru [Viņš] nostiprina visu triju vienotību, vispirms tos aptverot ar vienu “Vārdā” un tad uzsverot katru atšķirīgumu, tos nosaucot atsevišķi, kad saka: “Vārdā Tēva un Dēla, un Svētā Gara”.³ Izteiciens *eis to ōnōma* atbilst ebreju *lšēm*.

Ievada frāze ar to paskaidrojošo teikuma daļu “kristīdami tās

Vārdā Tēva un Dēla, un Svētā Gara” (*βαπτίζοντες αυτούς εις τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος*) skaidri norāda ne tikai kristību mērķi, bet arī tās funkcionālās attiecības ar Trīsvienību. *Koinē* grieķu valodā prievārdi “iekšā” (*en*) un “iekš” (*eis*) tiek lietoti ar vienādu nozīmi. Lai uzsvērtu konkrētu teoloģisku patiesību, Matejs lieto vārdu “iekš” (*eis*).⁴ Šajā kontekstā vārds “iekš” (*eis*) var nozīmēt: ‘lai viņi varētu ieiet iekš attiecībām ar’ vai ‘lai viņi varētu piederēt’.⁵ Roberts Gandrijs to interpretē kā ‘ieiet iekš attiecībām ar’ vai ‘nonākt zem Trīsvienīgā Dieva pārvaldības’.⁶ Saskaņā ar D. Kārsonu tā ir “zīme par abiem – ieiešanu Mesijas sabiedrībā un apsoltā paklausību Viņa pārvaldībai”.⁷

Jāizceļ arī tas, ka 18.–20. pants veido hiasma struktūru⁸ ar kulmināciju 19. pantā “tās

kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā”, tādējādi novedot Mateja evaņģēliju tā augstākajā kulminācijā un pie visspēcīgākās domas un noslēguma:

A. Vara (*πᾶσα ἐξουσία*, 18b. p.)

B. Darait par mācekļiem

(*μαθητεύσατε*, 19a. p.)

C. Tās kristīdami Vārdā (*βαπτίζοντες αυτούς εις τὸ ὄνομα*, 19b. p.)

B.₁ Mācīdami (*διδάσκοντες*, 20a. p.)

A.₁ Klātbūtne (*egō meth’ hymōn eimi*, 20b. p.)

Kodolīgā frāze “ar jums” (*meth’ hymōn*) atsaucas uz *Emmanouēl* (Mat. 1:23). Tas ir vārds, kas dots Jēzum, tā nozīme ir ‘Dievs ar mums’ (*Meth’ hēmōn ho theos*). Sekojot šai domu gaitai, Jēzus atsaukšanās uz Svēto Trīsvienību Mateja 28:19 darbojas kā spēcīga sasaiste ar 1. Mozus grāmatas 1. nodaļu. Vēl vairāk, Jēzus paša atsaukšanās uz Sevi ar “Es esmu” (*egō eimi*) šajā vietā un Jāņa 4:26; 6:35; 8:12, 58; 10:9, 11; 11:25; 14:6 skaidri norāda uz Viņa Dievību. Ebreju Rakstos *Yahweh* atkārtoti apstiprināja Savai tautai Savu svēto klātbūtni viņu vidū.⁹ Mācību par Trīsvienību, kas ir pašā centrā mācībai par Dievu, kurš darbojas radīšanas stāstā, apkopoja pats Jēzus. Ebreju Raksti māca un Jaunā Derība apstiprina¹⁰ skaidru monoteismu, citiem vārdiem – Dievs vienlaicīgi ir gan vienskaitlī, gan daudzskaitlī.¹¹

⁴ Skatīt James Hope Moulton, *A Grammar of New Testament Greek*, vol. 3: Syntax by Nigel Turner (Edinburgh, Scotland: Clark, 1963), 254–255.

⁵ Herbert Kiesler, “The Ordinances: Baptism, Foot Washing and Lord’s Supper”, *Handbook of Seventh-day Adventist Theology, Commentary on the Gospel According to Saint Matthew* (Edinburgh, Scotland: T & T Clark, 2000), 3:685.

⁶ Robert H. Gundry, *Matthew: A Commentary on His Handbook for a Mixed Church under Persecution* (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1994), 596.

⁷ D. A. Carson, “Matthew,” *The Expositor’s Bible Commentary*, 12 vols., ed. Frank E. Gaebelein (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1984), 8:597; Willoughby C. Allen, *The Gospel According to St. Matthew*, 3d ed., ICC (Edinburgh, Scotland: Clark, 1912), 305–306.

⁸ Skatīt Hans Schieber, “Konzentrik im Matthäuseusschluss: Ein form- und Gattungs-Kritischer Versuch zu Mt 28,16–20,” *Kairos* 19 (1977) 286–307.

⁹ J. Knox Chamblin, *Matthew: A Mentor Commentary*, Mentor Commentaries (Ross-shire, Great Britain: Mentor, 2010), 1498

¹⁰ Dažas no Jaunās Derības Trīsvienības rakstvietām ir šīs: 1. Korintiešiem 12:4–6; 2. Korintiešiem 13:13; Efeziešiem 2:18; 3:14–17; 4:4–6; 2. Tesalonīkiešiem 2:13–15; Ebrejiem 6:4–6; 1. Jāņa 3:23, 24; 4:2; Jūdas 20., 21. p.; Atklāsmes 1:4, 5.

¹¹ Stuart K. Weber, *Matthew*, vol. 1, Holman

¹ Bezdzimuma – ne vīriešu, ne sieviešu dzimtes. (Tulk. piez.)

² Pēc Šēda ir divpadsmit aspekti, kas norāda uz izteikto dabu katrai Dievības Personai. Skatīt William G. T. Shedd, *Dogmatic Theology*, 2nd ed., 3 vols. (Nashville, TN: T. Nelson, 1980), 1:279.

³ Benjamin Breckinridge Warfield, “The Biblical Doctrine of the Trinity,” *Biblical Doctrines* (New York: Oxford, 1929), 153.

DIEVA PAŠATKLĀSME JĀŅA 1:1

“Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs.” (Jāņa 1:1)

Jāņa 1:1 *Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν θεόν, καὶ θεὸς ἦν ὁ λόγος* ir teksts ar īpašu nozīmi, jo tas ietver vairākus teoloģiskos aspektus un satur būtisku norādi, kas palīdz saprast mācību par Trīsvienību un Jēzus Dievības dabu saistībā ar Dievu.

Šai pantā ir tikai trīs īsas frāzes. Jautājums, uz kuru jāatbild, – vai teikuma pēdējā daļa apstiprina līdzvērtīgu dievišķu statusu Jēzum kā “Vārdam” (*ho logos*) ar Dievu Tēvu.¹²

Jāņem vērā, ka Jānis neatsaucas uz Kristu, dēvējot Viņu vārdā, bet gan lieto apzīmējumu “Vārds” (*ho logos*).¹³ “Vārds” kopā ar darbības vārdu “bija” (*ēn*) pieminēts trīs reizes, vienu reizi katrā teikuma daļā. Darbības vārds “bija” kā pagātnes forma darbībai “būt” (*eimi*) raksturo esības stāvokli.

Jāpievērš uzmanība, ka 3. pantā Jānis runā par radīšanu un izmanto darbības vārdu “klūt, būt radītam, ienākt esamībā” (*egéneto*). Tas pats darbības vārds lietots arī 10. pantā, kas apraksta, kā pasaule “ienāca esamībā” (*egéneto*).

Bet “Vārds” (*ho logos*) esamībā neienāca. Viņš jau tur “bija” (*ēn*), kas ir spēcīgs apstiprinājums “Vārda” dievišķīgumam. Saskaņā ar Fredrika Longa teikto grieķu teksta retoriskā struktūra savstarpēji sasaista “Vārdu” (*ho logos*) ar “Dievs” (*Theos*), “tādējādi apstiprinot Vārda, Jēzus, pilnīgu dievišķumu mūžīgā vienotībā ar Dievu Tēvu.”¹⁴

Pirmās teikuma daļas apgalvojums “Iesākumā bija Vārds” (*En archē(i) ēn ho logos*) atsaucas uz 1. Mozus 1:1. Abas rakstvietas runā par vienu un to pašu notikumu – par radīšanu (skatīt Jāņa 1:3). Kā norāda Kārena Džouba, “Vārds” (*ho logos*) aktīvi piedalījās

radīšanā.¹⁵ Alberts Nida skaidro, ka frāze “Iesākumā bija Vārds” (*En archē(i) ēn ho logos*) var tikt tulkota kā “pirms pasaule tika radīta, Vārds (jau) eksistēja” vai “tajā pagātnes laikā, kad nebija nekā, Vārds (jau) eksistēja.”¹⁶

Citiem vārdiem sakot, Jānis uzsver “Vārda” esamību jau iepriekš, izmantojot darbības vārdu “bija” (*ēn*), kas arī parāda šīs frāzes pamata patiesību. Burtiski to varētu uzrakstīt un tas būtu jāraksta kā “Kad iesākums sākās, Vārds jau tur bija.” Tā ir pamata nozīme vārdam “bija” (*ēn*), kas tā nepabeigtajā formā norāda uz eksistenci, kura turpinās pagātnē. Tātad, pirms iesākums sākās, Vārds jau tur bija. Tas ir līdzvērtīgi kā pateikt, ka Vārds eksistēja pirms laika un radīšanas.

Otrā teikuma daļa “Vārds bija pie Dieva” darbojas kā apstiprinājums Vārda (*Logos*) unikalitātei. Vārds “pie” (*pros*) norāda gan līdzvērtīgumu, gan identitātes atsevišķumu. A. Robertsons saka: “Burtiskā doma ir, ka Vārds bija ‘aci pret aci ar Dievu.’”¹⁷ Tā šī aina ietver abus – personību un līdzās pastāvēšanu ar Dievu. Robertsons norāda, ka teksts runā par “vienotību starp Logos un Dievu”.

Pēdējā teikuma daļa “Vārds bija Dievs” ir īpaši svarīga. Tas ir skaidrs Kristus dievības apliecinājums, īpaši tāpēc, ka lietvārds “Dievs” (*theos*) ir rakstīts bez prievārda. Lai arī daļā teologu tas ir radījis apjukumu, Robertsons ir skaidri parādījis, ka prievārda trūkums šajā vietā ir ar nolūku, lai teikuma priekšmets būtu skaidrs un uztverams. Citiem vārdiem, ja frāzē “Vārds bija Dievs” (oriģ. “un Dievs bija Vārds” (*kai theos ēn ho logos*)) nebūtu prievārda “ho” pirms vārda *logos*, tad teikuma priekšmets būtu nenoteikts un neskaidrs. Bet prievārda esamība norāda, ka “Vārds” ir teikuma priekšmets. Fakts, ka lietvārds “Dievs” kalpo kā daļa no izteicēja, lasītājam pasaka, ka tas raksturo ne tikai

Vārda (*Logos*) dabu, bet arī atklāj, ka Viņam ir tāda pati daba un būtība kā izteicējā esošajam lietvārdam, tas nozīmē – Vārds ir dievišķs.¹⁸

Šajā kontekstā D. A. Kārsons sniedz kodolīgu apkopojumu: “Īsumā Dieva “Vārds” Vecajā Derībā ir Viņa spēcīgā pašatklāsme radīšanā, atklāsmē un glābšanā, un “Vārda” personifikācija Jānim dod iespēju to izmantot kā Dieva pilnīgās pašatklāsmes titulu paša Dēla personā.”¹⁹ Varfilds nonāca pie šī paša secinājuma: “Šis ir skaidrs norādījums uz [Yahweh] Israēla Dievu, uz trīskāršo Personību, un skaidrs apliecinājums Trīsvienības mācībai. Mēs šeit neredzam, kā rodas mācība par Trīsvienību, tāds ir pieņēmums. Mēs šeit redzam autoritatīvu paziņojumu par Trīsvienīgu kristietības Dievu, ko izsaka tās Veidotājs vienā no Saviem vissvinīgākajiem pierakstītajiem paziņojumiem. Israēls pielūdza vienīgo patieso Dievu, Vārdu [Yahweh], kristiešiem ir jāpielūdz tas pats vienīgais īstais Dievs.”²⁰

Mūsu izpratne par jebkuru Rakstu daļu ir atkarīga no tā, vai pieņemam Dieva pašatklāsmi, kas esošajā kontekstā aprakstāma ar terminu *Trīsvienība*. Trīsvienība ir punkts, kurā saplūst visas bibliskās doktrīnas un mācības. Tas ir sākums un gals patiesam skatījumam uz trinitārismu.²¹ Kā jau iepriekš pieminēts, Jaunās Derības kristieši ticēja un aizstāvēja radikālu monoteismu, kas bija ekskluzīvi ebrejisks. Viņi pielūdza un pasludināja vienīgo īsto Dievu, Israēla Dievu. Viņi runāja par *Yahweh* kā Tēvu (*patros*) un Dēlu (*huiós*), izmantojot pazīstamus izteicienus no Ebreju Rakstiem²², un Svēto Garu

¹⁸ Ibid., 767

¹⁹ D. A. Carson, *The Gospel According to John* (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1991), 116.

²⁰ Benjamin Breckinridge Warfield, “The Biblical Doctrine of the Trinity” *Biblical Doctrines* (New York: Oxford University Press, 1929), 155; David Wenham, “The Resurrection Narratives in Matthews’ Gospel,” *Tyndale Bulletin* 24 (1973): 53.

²¹ Alan Cairns, *Dictionary of Theological Terms* (Greenville, SC: Ambassador Emerald International, 2002), 494–495; Jerry M. Henry, “Trinity,” *Holman Illustrated Bible Dictionary*, ed. Chad Brand et al. (Nashville, TN: Holman, 2003), 1625; Peter Toon, *Our Triune God: A Biblical Portrayal of the Trinity* (Wheaton, IL: BridgePoint, 1996), 21–25, 171.

²² Kristum bija piedēvēti tie paši tituli, kas *Yahweh* Ebreju Rakstos: “Kungs” Joēla 3:5;

New Testament Commentary (Nashville, TN: Broadman & Holman, 2000), 485; Wenham, *Genesis* 1–15, 14.

¹² Fredrick J. Long, *Kairos: A Beginning Greek Grammar* (Mishawaka, IN: Fredrick J. Long, 2005), 50.

¹³ Fakts, ka “Vārds” (ὁ λόγος) Jāņa 1:1 atsaucas uz Jēzu Kristu klūst skaidrs tikai šajos pantos (Jāņa 1:1, 4–5, 6–11, 14, 17–18; Atkl. 19:13).

¹⁴ Long, *Kairos: A Beginning Greek Grammar*, 51–52.

¹⁵ Karen H. Jobes, *1, 2, and 3 John*, ed. Clinton E. Arnold, *Zondervan Exegetical Commentary on the New Testament* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2014), 45.

¹⁶ Johannes P. Louw un Eugene Albert Nida, *Greek-English Lexicon of the New Testament: Based on Semantic Domains* (New York, NY: United Bible Societies, 1996), 636.

¹⁷ A. T. Robertson, *A Grammar of the Greek New Testament in the Light of Historical Research* (Nashville, TN: Broadman, 1934), 623.

(*tó pneúma tó hágion*). Turklāt nav ne mazākās norādes, ka monoteismā būtu notikušas kādas izmaiņas, kas saistītas ar Dievību.²³

Tātad – Jaunā Derība māca, ka Dievībā ir personu daudzskaitlība un ka Dievs vienlaikus ir gan viens, gan daudzi.²⁴

NOSLĒGUMS

Mācība par Trīsvienību kā teoloģisks paradokss ietver un atklāj daudz vairāk nekā mistiskus jēdzienus par “daudzskaitlību” un “vienīgumu”. Pats par sevi trinitārisma koncepts ir cilvēka prātam pilnīgi svešs. Cilvēku uztverē vienmēr ir galvenais un padotais, lielāks un mazāks, pirmais un otrs, bet tā nav ar Dievību. Nelielas norādes uz Trīsvienību vienotībā, daudzskaitlību vienīgumā, sarežģītību harmonijā ir redzamas jau pašā pirmajā Bībeles pantā (1. Moz. 1:1), kur termins “Dievs” (*‘Elōhīm*) ir daudzskaitli un darbības vārds “radīja” (*bārā*) ir vienskaitli.

Gandrīz tāda pati gramatiskā uzbūve un teoloģiskie koncepti atrodami 1. Mozus 1:26, 27, kur daudzskaitļa piederības vietniekvārdiem *Mūsu* seko divi

vienskaitļa lietvārdi “pēc Mūsu tēla” (*bēšalmēnū*) un “pēc Mūsu līdzības” (*kidmūtēnū*). Radīšanas stāstā ne tikai Dievs, bet arī Dieva Gars (*Rūah ‘Elōhīm*) ir redzams piedalāmies dinamiskajā radīšanas procesā, sniedzot dzīvības enerģiju (1. Moz. 1:2). Svētais Gars, Dievības trešā Persona, nav mazāks dievišķajā viedumā, zināšanās, radošajā spēkā vai mīlestībā kā abi pārējie Trīsvienības Locekļi – Dievs Tēvs un otrā Persona Dievībā – Jēzus Kristus. Viņi visi ir līdzvērtīgi dalībā, vienotībā un autoritātē.

Ja ebreju vārds *‘Elōhīm* (Dievs) ir unikāls pats par sevi, jo ietver jēdzienu par trim Personām, tad citam terminam – “viens” (*‘eḥād*) 5. Mozus 6:4 – ir ļoti nozīmīga loma, jo tas ne tikai apstiprina vārdu *‘Elōhīm*, bet arī palīdz to saprast gaismā, ko dod daudz plašāka un pilnīgāka atklāsmē par Trīsvienības konceptu Jaunajā Derībā. Piemēram, Mateja 28:19 Jēzus pats izskaidroja vārdu “*‘eḥād*”, izmantojot citu terminu – vienskaitļa lietvārdu “Vārds” (*to ōnōma*). Kad Jēzus pavēl, lai ejam pie tautām, “tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā”, Viņam skaidri prātā ir Trīsvienība, kas atrodas pašā centrā Dieva mācībai. Termins *‘eḥād* apzīmē saliktu vienotību, kas ir svēta, unikāla, nedefinējama un simbolizē nedalāmu Dievu. Cits termins “Tas Kungs” (*Yahweh*) ir personīgs vārds Israēla Dievam, kurš kā vienīgais īstais Dievs ir Derības Radītājs un Uzturētājs.

Saskaņā ar Jāņa 1:1, 2 “Vārds” (*Logos*) ir Trīsvienības otrā Persona, Jēzus Kristus, kurš tapa miesa, piepildoties laikam (Jāņa 1:14; Gal. 4:4; Ef. 1:10). Jāņa evaņģēlija 1. nodaļā ir vairākas atsauces uz radīšanas stāstu (Jāņa 1:2, 3, 10), kas skaidri norāda, ka Jāņa 1:1 teiktais atsauca uz vārdiem, ko Dievs runāja radīšanas nedēļā. Psalmi 33:6 to apraksta šādi: “Ar Tā Kunga vārdu ir radītas debesis, un viss debesu spēks ir radīts ar Viņa mutes elpu.”²⁵

Jirži Moskala (*Jiří Moskala*) saka, ka norādes uz Trīsvienības konceptu ir atrodamas atsaucēs, kas runā par 1) Dievu (*‘Elōhīm*), 2) Dieva Garu (*Rūah ‘Elōhīm*) un 3) Dieva Vārdu (*wayyōmer ‘Elōhīm*): “Dievs (*‘Elōhīm*), Dieva Gars (*Rūah ‘Elōhīm*) un Dieva

Vārds (*wayyōmer ‘Elōhīm*) parādās kopā 1. Mozus grāmatas tekstā frāzē “un Dievs teica”, šī svarīgā frāze pirmajā Radīšanas atstāstā parādās desmit reizes, tā norādot uz Dieva Vārdu. Jāņa evaņģēlija prologā Jēzus Kristus ir skaidri nosaukts par Vārdu un Radītāju (Jāņa 1:1–3). Šādi visas trīs Dievības Personas tiek savienotas ar 1. Mozus grāmatas radīšanas stāstu.”²⁶

Šīs trīs Personas ir savstarpēji saistītas un nedalāmas motīvos, mērķi un spēkā. Lai gan monoteisms māca, ka trīs Personām ir atšķirīgi pienākumi, tās ir līdzvērtīgas dalībā, autoritātē un mīlestībā. Trīsvienība nav sakārtota autoritātes vai svarīguma hierarhijā. Vēl vairāk – mūsu pasaules radīšanas un glābšanas drāmā Dievības Personu lomas ir viscaur vienotas un savstarpēji atbalstošas, bet uzskatāmas dažādas. Viens Dievs sastāv no trim atsevišķām Būtnēm, trim atšķirīgām formām. Viņi ir līdzautori mūsu radīšanas un glābšanas darbā.

Lai gan Jaunajā Derībā lietota atšķirīga valoda – Viņi tiek saukti par Dievu “Tēvu” (1. Kor. 8:6), “Dēlu” (Ebr. 1:8–10) un “Svēto Garu” (Ap. d. 5:3–4) – pamata doma ir tā pati. Tas viss ir darīts mūsu dēļ, lai mēs saprastu, ka inspirācija ir Dievībai piešķirusi dažādus vārdus. Šīs cilvēciskās kategorijas atklāj, ko katra Trīsvienības Būtne dara cilvēces labā un katram cilvēkam individuāli, nevis to, kā tās Locekļi attiecas viens pret otru. Tik tiešām – visi Raksti ir Dievā centrēti un uz Dievu fokusēti. Viņš ir centrālais tēls, galvenā tēma un Grāmatas Autors.

Kad Dieva žēlastībā tiksīm pārvērsti nemirstīgā formā, mēs visā mūžībā pētīsim ne tikai fiziskā Universa brīnumus, bet arī mācīsimies, ko nozīmē viens Dievs trīs Personās, kuru pamata darbs ir mūs katru aizvest līdz absolūtai pārliecībai un pilnīgai pārmaiņai caur un ar Viņa Vārdu.

(*Tulkoja Anna Rozenberga*)

Romiešiem 10:9, 13; “Pirmais un Pēdējais” Jesajas 41:4; 44:6; 48:12; Atklāsmes 2:8; 22:13–16; “Es esmu” 2. Mozus 3:14; Jāņa 6:35; 8:12; 10:7; 11:25; 14:6; 15:1. Īpaši jāpiemin Jāņa 8:58, 59; 18:5–6; Marka 14:62; “Klints” 1. Mozus 49:24; Psalmi 18:3; 95:1; 1. Korintiešiem 10:4, 1. Pētera 2:6–8; “Līgavainis vai Vīrs” Hozejas 2:18, 19; Jesajas 62:5; 54:5; Jeremijas 3:14; 31:32; Marka 2:19; Mateja 25:1–13; “Gans” Psalmi 23:1, Ecēhiēla 34:11–19; Jāņa 10:11; 1. Pētera 2:25; 5:4; Ebrejiem 12:20; “Soģis vai Tiesnesis” 1. Mozus 18:25; Joēla 3:12; Mateja 25:31–46; Romiešiem 14:10; 2. Korintiešiem 5:10. Kristus ir nosaukts “Dievs” Jāņa 1:1, 18; 20:28; Romiešiem 9:5; Titam 2:13; Ebrejiem 1:8; 2. Pētera 1:1; Apustuļu darbi 20:28; Ebrejiem 1:9; 1. Jāņa 5:20 u.c. Skatīt John M. Frame, *The Doctrine of God: A Theology of Lordship* (Phillipsburg, NJ: Presbyterian and Reformed, 2002), 619–750.

²³ Saistībā ar viedokli, ka pirmo kristiešu starpā notika “Jūdu monoteisma pārdefinēšana”, skatīt Larry w. Hurtado, *One God, One Lord: Early Christian Devotion and Ancient Jewish Monotheism* (Philadelphia, PA: Fortress, 1988), 99, 100.

²⁴ Pirmo Dieva pašatklāsmi, kuru Jānis atkārtu papildus Atklāsmes 21:6 “Es esmu Alfa un Omega, Sākums un Gals”, izmanto gan Dievs, gan Kristus (2. Mozus 3:14; Jāņa 8:58, u.c.). Abi, gan Dievs, gan Jēzus, Sevi identificē kā “Es esmu Alfa un Omega”. Skatīt Simon J. Kistemaker un William Hendriksen, *Exposition of the Book of Revelation*, New Testament Commentary, vol. 20 (Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2001), 87.

²⁵ “Ar Tā Kunga Vārdu” – grieķiski “*τὸι λογὸι τοῦ Κuriou*”, ebrejiski “*biḡḇar YHWH*”.

²⁶ J. Moskala, *Toward Trinitarian Thinking in the Hebrew Scriptures*, 271.

SELĒNS – DZĪVĪBAI SVARĪGS MIKROELEMENTS

Selēns cilvēka organismā sastopams ļoti nelielā daudzumā. Pieaugušajam, kura ķermeņa masa ir 70 kg, organismā ir tikai apmēram 7 miligrami selēna. Medicīnā selēns tiek uzskatīts par dzīvībai svarīgu mikroelementu. Tikai 1957. gadā atklāja tā dzīvībai svarīgo nozīmību gan augu, gan dzīvnieku un cilvēku pasaulē.

SELĒNA FUNKCIJAS ORGANISMĀ

- Selēns organismā darbojas kā antioksidants, pasargājot šūnas no apkārtējās vides kaitīgo faktoru nelabvēlīgās ietekmes, piemēram, gaisa piesārņojuma, cigarešu dūmiem, alkohola un jonizējošās radiācijas. Selēns palīdz organismam iznīcināt brīvos radikāļus – nestabilus skābekļa savienojumus, kas pastiprināti veidojas organismā minēto kaitīgo faktoru ietekmē un izraisa šūnu bojājumus, kā arī tiek uzskatīti par galvenajiem pāragras novecošanās cēloņiem. Pietiekams selēna daudzums kavē organisma novecošanos.

- Selēnam ir arī nozīme smago metālu detoksikācijā, līdz ar to šis elements var novērst vai mazināt saindēšanos. Tāpat selēna savienojumi spēj piesaistīt un izvadīt no organisma smago metālu daļiņas.

- Selēns arī stimulē imunitāti. Pēdējo gadu pētījumi liecina, ka selēnam ir svarīga loma vēža profilaksē. Pētījumos atklāts, ka vēža slimniekiem asinīs ir daudz zemāks selēna līmenis. Vēl pētījumi liecina, ka reģionos, kuru augsne un līdz ar to arī uzturā ir vairāk selēna, mazāk

iedzīvotāju slimo ar plaušu, prostatas, krūts, barības vada un kuņģa vēzi.

- Selēns nodrošina normālu vairogdziedzeru darbību. Kā zināms, vairogdziedzeru hormoni regulē vielmaiņu, savukārt vairogdziedzeru darbības traucējumi, kur viens no iemesliem var būt selēna deficīts organismā, nereti noved pie liekā svara problēmām.

- Selēns organismam nepieciešams arī vīrišķā hormona – testosterona sintēzei. Ja vīrietis ilgstoši cieš no selēna trūkuma, viņam var samazināties spermatozoīdu kustīgums un spēja radīt pēcnācējus.

SELĒNA TRŪKUMA PAZĪMES

- Muskuļu vājums.
- Aknu darbības traucējumi.
- Aizkuņģa dziedzera darbības traucējumi.
- Artrīts.
- Degeneratīvas locītavu slimības.
- Nespēks.

Tika izpētīts, ka tajos Ķīnas apgabalos, kur augsne trūkst selēna, mirstība no Covid-19 bija daudz augstāka nekā citās valsts daļās. Tas vēlreiz apliecina selēna nozīmi labas imunitātes nodrošināšanā.

SELĒNA AVOTI

Dzīvnieku valsts produkti satur lielāku selēna daudzumu nekā augu valsts produkti, bet no augu valsts produktiem organismam to ir daudz vieglāk absorbēt.

No augu valsts produktiem tieši rieksti un sēklas satur vislielāko selēna daudzumu. Viens Brazīlijas

rieksts spēj nodrošināt organismu ar nepieciešamo selēna diennakts devu. Sojas pupas un baltās pupiņas arī ir labi selēna avoti, pēc tam seko čia sēklas un saulespuķu sēklas. Arī pilngraudu produktos, prosā un rīsos ir selēns, bet tas ir atkarīgs no selēna satura augsnē.

PĀRDOZĒŠANA

Uzturā lietojot ar selēnu bagātus produktus, šo mikroelementu praktiski nav iespējams pārdozēt, jo organisms lieko selēna daudzumu vienkārši izvada. Selēnu iespējams pārdozēt, pārmērīgā daudzumā lietojot aptiekā nopērkamos mikroelementu kompleksus. Tāpēc selēna papildinošās devas ieteicams saskaņot ar savu ģimenes ārstu, jo pārdozēšanas simptomi nav patīkami – ādas nieze, caureja, slikta dūša, vemšana, vājums, nogurums, matu izkrišana, nepatīkama smaka no mutes.

Dienā pieaugušam cilvēkam vajadzētu uzņemt 55 mikrogramus selēna. Cik brīnišķīgi, ka viens Brazīlijas rieksts dienā to var nodrošināt ar uztivu!

Lai izdodas sabalansēt uzturu ar visu nepieciešamo selēna daudzumu!

Informāciju no dažādiem zinātniskajiem avotiem apkopoja un sagatavoja Agris un Baiba Bērziņi

MĪLOŠĀ DIEVA paspārņē

Ja klausāties Adventistu vispasaules radio programmu, būsiat ievērojuši Janas Jansones priecīgo balsi radio raidījumā “Atrasts”, kurā viņa intervē cilvēkus, kas atdevuši dzīvi Kristum. Šoreiz mums ir iespēja uzzināt viņas pašas stāstu par piedzīvoto kopā ar Dievu. Šajā numurā lasāma intervijas 2. daļa (1. daļu meklējiet augusta numurā).

Kā Tu novērtētu šo savas dzīves posmu, salīdzinot ar iepriekš piedzīvoto?

Tas ir svētību, Dieva vadības un neierastu izaicinājumu pilns. Visgrūtāk bija ar to, ka pēkšņi man ir neierobežoti brīvs laiks, par kuru nevienam nav jāatskaitās. Tā kā biju bezdarbnieks, nebiju īsti piesaistīta ne draudzei, ne misijas skolai, ne kam citam. Jā, bija daudz kalpošanu, bet nebija nekāda režīma. Teorētiski gads veltīts misijas darbam, bet varu darīt cik un ko vēlos, un neviens man to nevar pārņemt. Pašdisciplīna man vienmēr bijis vislielākais izaicinājums. Uzstādīt sev mērķus un tad pašai tos īstenot, kad nav neviena, kam atskaitīties? Oii...! To es neprotu. Parasti, kad cilvēki kalpo kā pilna laika misionāri, viņiem ir pārinieki, man īsti nebija. Ja ir kaut kas, kas mani pilnīgi demotivē, tā ir sajūta, ka man jādara vienai. Esmu izteikts komandas cilvēks. Slava Dievam, ka Viņš deva iespēju pievienoties misijas skolas studentu progresā sarunām, kas bija vismaz kaut kāds atskaite punkts! Slava Dievam, ka lielākā daļa manu kalpošanu bija komandās, citādi es nezinu, ko būtu iesākusi!

Tomēr liels prieks man bija pasniegt Bībeles stundas un atklāt, kādu Dievu es pazīstu. Vienu brīdi man pat bija 4 cilvēki, kam pasniedzu Bībeles stundas, sapratu, ka tas man laikam ir par daudz, bet skaisti gan tas bija. Ļoti daudz mācījos par sevi, bija arī atpūtas, prieka un piedzīvojumu mirkli. Šajā gadā manas rakstura vājbības izpaudās

kā vēl nekad, bet arī stiprās puses. Šis gads noteikti nav bijis veltīgs, un priecājos, ka arī citiem tas bijis par svētību.

Zinu, ka negribu vairs atgriezties darbā pasaulīgā vidē, kur lielākā daļa mana laika paiet, domājot par lietām, kas neceļ Dieva Valstību. Dievam tik ļoti trūkst darbinieku, un drūvas patiešām ir baltas plaujai! Cilvēkus, kas nepazīst Dievu, var satikt jebkur, un Dievs šīs tikšanās noorganizē.

Arī nākamais gads būs pilna laika misijas gads. Tiesa, algots, bet fokuss ir – un ticu, ka paliks – izmainīts. Strādāšu Talsu Kristīgajā vidusskolā, kur būs vide, kurā brīvi varēšu runāt par Dievu, tomēr lielākā daļa skolēnu un vecāku nav kristieši, tāpēc tā būs nepārtraukta misija. Strādāšu arī misijas skolā “Sūti mani”. Neklāties programmai aicināts pieteikties jebkurš kristietis, arī ikviens draudzes loceklis. Daži neadventisti jau to ir apsvēruši vai pieteikušies, tāpēc arī tas būs pilna laika misijas lauks. Nedaudz bail jau man ir no nākamā gada, viss būs pilnīgi jauns, raksturs tiks izaicināts tajās pašās vājajās vietās, bet zinu, ka Dievs būs uzticams!

Pastāsti, kādās kalpošanās Tu pašlaik esi iesaistījies un ko Tu tajās iegūsti priekš sevis?

Šī gada laikā ir salasījies diezgan liels pulciņš. Laikam jau viena no manām sirdslietām ir IMPACT misijas braucieni. Kaut kā Dievs to tik ļoti svētī un maina gan dalībnieku, gan draudzes locekļu, gan vienkārši satikto cilvēku sirdis. Tur vienmēr

ir Dieva svētība, un pat šķietamas neveiksmes kļūst par veiksmēm. Es esmu ļoti izmainījies šo gadu laikā, tik daudz mācījusies, ko nozīmē komandas vadība, kā tikt galā ar neveiksmēm, kā pieņemt sarežģītus un smagus lēmumus, cik liels ir lūgšanu spēks, cik ļoti maz tas ir par mani. Tik bieži IMPACT uz vietas var piedzīvot atmosfēru, kas līdzinās Debesīm, jo tā ir nemitīga došana un rūpes vienam par otru.

Dievs pavisam neparastā veidā ielika mani “Sūti mani” vadības komandā. Un tā ir bijusi neizsakāma svētība! Šī ir komanda, kas tik ļoti bijusi uz viena vilņa, ka darāmais izvērtās vairāk par atpūtu nekā darbu. Komanda, ar kuru pēc darba varam doties šlūkt no kalna, doties izjādē, priecāties par Dieva radību, smieties līdz vēderkrampjiem, bet pāri visam kopā cīnīties lūgšanās, sapņot lielus sapņus un arī darīt skaistas lietas Dievam par godu un cilvēkiem par svētību. Šajā komandā es tik ļoti izbaudīju, ka esam tik vienlīdzīgi gan darba prasmēs, garīgajā izaugsmē, stabilitātē Dievā, turklāt vēl dodamies vienā virzienā vienā prātā. Tās bija vienlīdzīgas rūpes citam par citu un atbalsts. Tā noteikti bija šī gada Dieva dāvana man, lai es tiktu cauri arī krituma mirkļos.

Joprojām pasniedzu Bībeles stundas, vasarā gan tas diemžēl sanāk mazāk. Tur es visvairāk izbaudu mirkļus, kad redzu, ka cilvēks kaut ko ir satvēris no Dieva, ieraudzījis kādu Dieva rakstura šķautni, kad

.....
*Vissvarīgākais, manuprāt,
ir noticēt, ka Dievs grib
Tev vislabāko un ka
Viņš Tevi ieliks vietā,
kur būsi vislaimīgākais,
lietderīgākais un kur
iespējama vislielākā
attīstība, kur būsi par
lielāko svētību.*
.....

kāds izsaka vēlmi kristīties. Kaut šie procesi un lēmumi notiek lēnām, tie ir gavīļu mirkli.

Tas viss saistās arī ar jauniešu kalpošanu draudzē. Koronas dēļ daudz ko nedarījām, kā gribētos, bet tagad, vasarā, Dievs svētī ar idejām un kopā būšanu. Man šķiet, Dievs Talsiem gatavo ko ļoti īpašu.

Joprojām esmu pateicīga par iespēju klausīties cilvēku dzīvesstāstus Adventistu vispasaules radio intervijās – sarunu ciklā “Atrasts”. Daudzi stāsti, kā arī sarunas pirms un pēc tiem, manī ir raisījuši daudz pārdomu.

Šī gada jaunums arī ir GYC Europe jauniešu komanda, kas organizē starptautiskas jauniešu konferences un kopumā cenšas iedvesmot jauniešus vairāk nodoties Bībeles izpētei, patiesai kristietībai un kalpošanai. Dievs ļoti interesantā veidā ielika mani diezgan atbildīgā amatā, kaut gan pirms tam nekādi nebiju ar to saistīta, pat ne uz vienu konferenci nebiju bijusi. Joprojām jūtos kā mazulis autiņos, tas ir

diezgan liels mehānisms, kur jānāk ar savu iniciatīvu, pusi vēl nesaprotu, bet lūdzu un ceru, ka pēc konferences augustā beidzot sapratīšu ko vairāk. Šī kalpošana ir lielisks pazemības treniņš, kas atgādina, ka viss joprojām nāk no Dieva žēlastības.

Kāds ir Tavs padoms – kā jaunietim atrast to “vietu”, kur viņam jābūt?

Vissvarīgākais, manuprāt, ir noticēt, ka Dievs grib Tev vislabāko un ka Viņš Tevi ieliks vietā, kur būsi vislaimīgākais, lietderīgākais un kur iespējama vislielākā attīstība, kur būsi par lielāko svētību.

Bieži esmu dzirdējusi no jauniešiem un arī pati kādreiz esmu pieķērusi sevi domājam: “Ja nu Dievs dod kaut ko tādu, kas man nepatiks?” Reizēm var šķist, ka Dieva vienīgais mērķis ir nopulēt mūsu raksturu neatkarīgi no līdzekļiem, tāpēc jādod izaicinājumi, pārbaudījumi, un ka mums šis process nepatiks. Nē! Dievs mūs katru radīja kaut kam, un šo kaut ko mēs izbaudīsim visvairāk, tieši ar šiem talantiem mums jākalpo!

Pirms svarīgākiem dzīves lēmumiem, kā studiju, darba vietas, dzīves drauga izvēle, atbildīgas kalpošanas pozīcijas, tiešām ir ļoti būtiski lūgt, lai Dievs vada pieņemot pareizo lēmumu. Ir svarīgi gan meklēt Bībeles principus attiecīgajā jomā, gan izmeklēt sirdi, kādi ir mani motīvi attiecībā uz šo lēmumu, vai tie tiešām ir tīri un nesavtīgi. Ir svarīgi ieklausīties citu padomā un izvērtēt sirdi, vai tu būtu gatavs mainīt visu par 180 grādiem, ja Dievs to lūgtu, vai spēj Viņam tā uzticēties, lai to darītu. Pēc šī visa jāpieņem lēmums un jārikojas, atstājot Dievam iespēju visu mainīt, ja tas tomēr nav Viņa prāts.

Ir normāli, ka kādu laiku nezini, ko gribi un kur ir Tava vieta. Tad lūdz, lai Dievs dod iespēju kalpot. Ja redzi

vajadzību draudzē vai līdzcilvēkiem, izmanto iespēju un pamēģini, pat ja šķiet, ka tā nav tava lieta. Bieži esmu redzējusi, kā jaunieši atplaukst un atklāj talantus, par kuriem iepriekš nezināja, ka viņiem tie piemīt. Ja cilvēks uzticīgi kalpo vienā vietā, viņu pamana, un rodas citi piedāvājumi, tad var pamēģināt ko citu. Katra pieredze slīpēs raksturu un sagatavos kam lielākam, ko Dievs varēs uzticēt. Dievs pats ieliks vietā, kur jābūt.

Mani ļoti iedrošināja arī daudzu draugu stāstītais par to, ka tiešām tikai pēc 30 sāk saprast to savu vietu, saprast, kam jāsaka nē, kas tiešām sanāk un nesanāk, tāpēc līdz tam darīsim labāko, ļausimies Dieva vadībai, un tad tas nebūs nelietderīgi izšķiests laiks. Man līdz 30 vēl jāgaida vairāki gadi, tāpēc šī doma savā ziņā dod mieru – kad Dievs mani būs sagatavojis, Viņš dos ziņu un ieliks tur, kur man jābūt. Tā Viņš darījis līdz šim!

Mēs neredzam lielo bildi, mēs neredzam, kāpēc kādi notikumi, procesi var vai nevar nākt mums vai citiem par svētību. Mēs nevaram paredzēt visas sekas un iespējas, bet Dievs var! Tāpēc mūsu atbildība ir lūgšanās sagatavot sirdi tā, lai būtu gatavi doties jebkur, kur Dievs aicinās. Viņa ziņā ir rādīt mums ceļu tā, lai mēs to saprotam. Man šķiet, ka tā ir arī vieglāk izturēt visas grūtības un izaicinājums, ar kuriem nākas saskarties. Ja esi aicināts, tad Dievs tiks galā, pat ja kādā mirklī liksies par grūtu vai šķitīs, ka pieļauta kļūda. Ja Dievs ir aicinātājs, Viņš būs arī darītājs!

SIRDS GUDRĪBA

Krū: Krū, nāc, paskaties, cik skaistu cepurīti es sev uztamborēju! Redzi? To es likšu galvā pirmajā skolas dienā! Tev arī vajadzētu jaunu naģenīti kā kārtīgam vārnu puikam.

Krū: Es nedomāju par cepurēm! Es domāju nopietnākas lietas – vai vispār iet uz skolu.

Krā: Ko tu runā?! Brālīt, skolā taču ir tik interesanta dzīve!

Krū: Ja kāds jautātu man, tad mana dzīve jau ir pietiekoši interesanta.

Mamma: Krū, zināšanu nekad nav par daudz. Tu negribi kļūt gudrs?

Krū: Protams, nevienam jau neinteresē, ka es tāpat esmu gudrs, bet es necīnīšos, lai notiek, iešu ar uz to skolu! Tikai, lūdzu, paskaidro man, kurā priekšmetā tiek mācīta sirds gudrība?

Mamma: Kāpēc to jautā?

Krū: Šodien, kad veikālā vecajai vārniņai Maružai pietrūka dažas naudiņas, tad Frediņš izvilka no maka trūkstošo naudiņu un samaksāja večiņas Maružiņas vietā. Tad viņa nobirdināja vienu resnu vārnusievas asaru un teica: “Šim puikam gan ir gudra sirds!” Kā viņa to var zināt? Gudrs prātiņš – to es saprotu, bet – gudra sirds? Kurā skolā to izglīto?

Mamma: Parunāsim par to, bet vispirms pastāstīšu jums kādu stāstu. Tas notika laukos pie jūsu vecmāmiņas. Blakus mūsu lauku mājai pletās varen skaista, ziedoša pļava.

Šajā pļavā dzīvoja divi sienāži, divi brālīši – Čirkstiņš un Švirkstiņš. Abi bija ļoti talantīgi un muzikāli sienāžbērni. Kad sienāži sāka spēlēt savu vijoli, visas pļavas puķes laimīgas klausījās, skudriņas un kukaiņi apstājās ierastajā rosībā un, dzirdot vijolspēli, kļuva par drusciņu laimīgāki.

Čirkstiņš un Švirkstiņš visu vasaru mācījās vijolspēli pašā labākajā sienāžu Mūzikas skolā. Viņiem patika muzicēt un mācīties arvien ko jaunu.

Jāmācās bija cītīgi, jo bija tik daudz jāapgūst vienā vasarā!

Katru rudenī lielajā pļavā bija sienāžu vijolspēles konkurss. Tikai viens varēja iegūt pagodinošo godalgu – gudrākā un talantīgākā mūziķa titulu!

“Es mācīšos, cik vien labi spēšu, un būšu pats slavenākais muzikants mūsu pļavā!” sacīja Švirkstiņš. “Man noteikti jāiegūst pirmā vieta rudens konkursā!”

“Mācīsimies dūšīgi, un tad jau būs prieks mums pašiem un visai mūsu pļavas saimei!” piebilda Čirkstiņš.

Abiem brāļiem sienāžiem bija ļoti laba draudzene – bitīte Solveiga. Visi trīs draudzējās jau kopš mazām dienām, no tās reizes, kad brālīšus, galīgi nosalušus un izlijušus, Solveigas mamma – Lielā bite namiņā zem zirgskābenes lapas cienāja ar medu un sasildīja ar karstu raspoņiņu tēju. Lielajā bišu mājā – vecajā ozolā gan neviens svešs nedrīkstēja iet, bet te, zem lielās zirgskābenes lapas, bija omulīga lapenīte, kurā atpūsties un sasildīties drīkstēja ikviens. Bitīte Solveiga toreiz ievīkstīja abus draugus siltā seģenē, kuru tai bija uzdāvinājis kaimiņu zirneklis Viktors, stāstīja tiem pašus interesantākos notikumus no bišu dzīves, un tiem bija silti un labi! Tik labi, ka brālīši ieguva ļoti sirsnīgu draudzeni un pie tam izbēga no ļoti garlaicīgajām iesnām.

Tā nu sienāži mācījās un gatavojās lielajam Rudens koncertam. Katrs sevi cienošs sienāzis pļavā mācījās, cik labi vien spēja, cerot uz lielo balvu “Gudrākais un talantīgākais šīs vasaras sienāzis”.

Te kādu dienu atgadījās pavisam bēdīgs notikums. Tā bija saulaina un trakoti karsta vasaras diena. Bitīte Solveiga čakli apciemoja puķītes, savācot ziedputekšņus. Bet, ak vai, aplipusi ar ziedputekšņiem tā, ka pat actiņas ar tiem aizlipušas, bitīte galīgi neredzēja, kur lidot. To pamanīja spēre Plēse un metās bitītei virsū. Labi, ka turpat līdzās gadījās abi

sienāžpuikas! Tie padzina nikno spēri, bet bitītei tomēr bija ievainots spārniņš. Nu tā vairs nevarēja lidot. Čirkstiņš tik ļoti bailējās, ka tik viņa nenomirtu.

“Nebēdājies, mēs par tevi parūpēsimies!” sacīja sienāžpuikas Čirkstiņš un Švirkstiņš. Tā nu dienu pēc dienas tie sirsnīgi gādāja par savu sasirgušo draudzeni.

Bet tad kādu dienu pļavas labākais ārsts gliemezis Gudrītis, vēlreiz aplūkojis bitītes spārnu, paziņoja bēdīgu vēsti – bitīte Solveiga tomēr nekad vairs nevarēs lidot. Tā nūdien bija ļoti skumja ziņa!

“Zini, ko? Es vairs nevaru tik daudz laika tērēt, neņemoties ar bitītes aprūpēšanu!” mazliet padomājis, Švirkstiņš sacīja brālim. “Man taču jāgatavojas lielajai konkursa dienai! Pats zini, cik daudz jāmacās, jātrenējas, lai iegūtu tādas prasmes, gudrību un izveicību, kas ļautu uzvarēt! Būt pašam gudrākajam un labākajam – tas ir mērķis, ko gribu sasniegt!”

“Labi, ej vien!” atbildēja Čirkstiņš. “Es palikšu te, pie bitītes. Ja nu atkal ierodas rijīgā spēre Plēse?! Ar ievainotu spārniņu bitītei no tās zobiem neizbēgt.”

Tā pagāja vasara. Švirkstiņš cītīgi slīpēja spēles māku, trenējās no rīta līdz vakaram. Čirkstiņš tikmēr rūpējās par bitīti Solveigu – lika uz ievainotā spārniņa ceļmallapu kompreses, dzirdināja ar spirdzinošo rasu un, nopinis smilgu ratiņus, vizināja bitīti pa skudru ceļiem krustu šķersu tā, ka viņa smējās no prieka un reizēm pat aizmirs, ka nevar lidot. Čirkstiņam nesanāca daudz trenēties vijolspēlē, bet viņš labprāt spēlēja dažādas jaukas melodijas savai draudzenei, kad vien viņa to lūdza.

Ritēja vasaras pēdējās dienas. Rudens bija jau tuvu, tuvu. Tad beidzot pienāca Lielā konkursa diena! Pie milzīgās laukakmens skatuves sapulcējās visi pļavas iemītnieki. Katrs gribēja dzirdēt, ko sienāži,

Mūzikas skolu beidzot, iemācījušies, un, protams, uzzināt, kurš iegūs Lielo mūzikas balvu!

Čirkstiņš smilgu ratiņos atveda savu slimo draudzenīti un novietoja ratiņus tuvu, tuvu skatuvei. Tika atklāts liels mūzikas koncerts. Žūrijā bija paši ievērojamākie pļavas mūziķi un mūzikas lietpratēji. Viens pēc otra uz skatuves kāpa Mūzikas skolas spēlmaņi un čīgāja savas vijolītes, cik vien labi katrs spēja. Sienāzis Švirkstiņš savā spēlē parādīja izcilu tehnisko meistarību, un nav jau nekāds brīnums, jo viņš bija trenējies tik daudz, kā neviens!

Tad pienāca kārta savu spēles māku rādīt Čirkstiņam.

“Es spēlēšu tev, mīlo bitīt!” sacīja Čirkstiņš, pirms uzkāpa uz skatuves.

Žūrija un visi pļavas iemītnieki ar interesi gaidīja Čirkstiņa vijolspēli, jo katrs zināja, ka viņš lielāko vasaras daļu bija veltījis savai draudzenei – bitītei Solveigai, bitītei, kura nekad vairs nelidos.

Kad Čirkstiņš sāka spēlēt, tas bija tā, it kā maigs vējš žužinātu smilgās, kā saules rieta skaistums, kas pielej sirdi ar skumju prieku, kā koku lapas, ko čubina zaros ielavījies rudens. Notis izskanēja un uzmirdzēja kā rāsas pilieni savā skaistumā, un

ikviens klausītājs pilnīgi aizmirs par konkursu, par godalgām, par slavu un citām nebūtiskām lietām. Čirkstiņa vijole skanēja, un melodija apņēma visus klātesošos kā silts, skaņīgs un skaists aizejošās vasaras vakars. Kad Čirkstiņš beidza spēlēt, iestājās klusums. Šķita, ka melodijas vēl šūpojas tepat smilgās, un tik ļoti negribējās tās aizbaidīt...

Protams, nevienam nebija ne vismazāko šaubu, ka Lielā balva pienākas Čirkstiņam. Bet pašam vijolniekam vislielākais prieks bija par draudzenīti – bitīti Solveigu, kura, klausoties drauga melodijās, lielā priekā bija aizmirsusi par slimo spārnu un uzlidojusi saulesveces zieda pašā galotnē, laimīgi plaukšķinādama, cik vien sparīgi spēja!

Katra sienāziša dzīve ir tikai viena vasara. Čirkstiņa vienīgo vasaru skaistu un vērtīgu padarīja viņa mazā draudzības un labestības pilnā sirds, ar mīlestību gudrā sienāžpuikas sirds...

Krū: Tagad es zinu – prāta gudrība dalās ar zināšanām, bet sirds gudrība – ar mīlestību!

Mamma: Mīlestības gudrību katram cilvēkam var iemācīt vienīgi

Debestēvs, kas Pats ir Mīlestība. Un pati labākā sirds izglītības grāmata ir Bībele.

Krā: Kam gudra sirds, tas vienmēr visiem dara tikai labu?

Krū: Visām vecām vārnu sieviņām?

Mamma: Krū, ne vien vecām vārnu sieviņām, bet katram, kam palīdzība vajadzīga!

Bērni, Jēzus reiz sacīja ļaudīm par labas sirds darbiņiem: **Ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem mazākajiem brāļiem, to jūs esat MAN darījuši.** (Mateja ev. 25:40) Jēzu tik ļoti iepriecina mūsu sirsnība un laipnība, it kā mēs to būtu parādījuši Viņam Pašam! Katrs var lūgt Debestēvam: **Māci mums tā mūsu dienas skaitīt, ka mēs gudru sirdi dabūjam!** (Psalms 90:12)

Lai šajā mācību gadā,
iegūstot zināšanas,
atceramies izglītot arī savu
sirdi Debestēva gudrības
skolā!

Uzdevums

Pārmaini burtu **Ž uz A, Č uz I, Ķ uz S, Ū uz M**. Pārējos burtus pārraksti no parauga.

K Ž T U N O Ū Ž Z Ā Ū D Č E N Ā Ū Z Č N Č S V Ē T O S

R A K S T U S K Ž Ķ Ķ P Ē J P Ž D Ž R Ī T T E V Č G U D R U

P E S T Ī Š A N A I C Ž U R T Č C Ī B U K R I S T Ū J Ē Z Ū

KAN DRUGU DAUDZ, TĀS IZPUTĒS:
BET GADĀS DRAUGS, KĀS TUVĀKS PAR
DRĀLĪ.

SĀK. 24:18

Emīlija Punte, 10 gadi, Smiltene

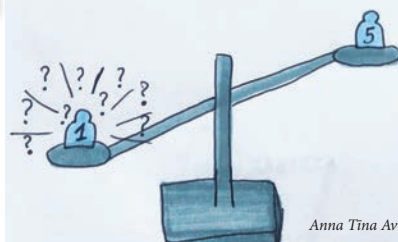
Nikola Sukovica, 8 gadi, Pļaviņas

BĒRNU KONKURSS ● "Pa Salamana gudrības takām"

Nepareizi vārī Tā Kunga acīs ir negantība,
bet pilnestrīgs vārī Vīnam
sagādā labpatiku

Salamana Pamācības
11:1

Anna Tina Aviāne, 13 gadi, Smiltene

